JURNALUL® S.F.

Nr.56 Anul III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 100 lei

❑ Nicolae ARITON ❑ Mihail GRĂMESCU ❑ Jacques BERGIER
❑ Harlan ELLISON ❑ Lee KILLOUGH
❑ Ioan LUNGEANU ❑

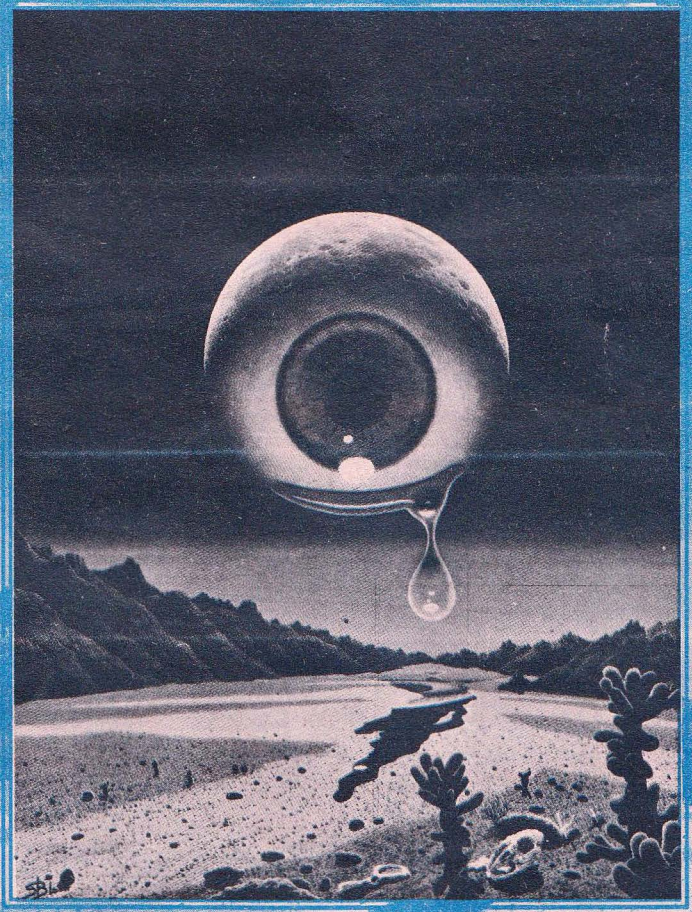

❑ Interviul săptămînii ❑

Poşta redacţiei

● Nicolae Ariton (Tulcea) - Primit cu bine materialele,aş vrea să grupezi materialele despre ST pentru un număr special.

● Andrieş Lucian (Iaşi) - Am primit banii, pe viitor aşteaptă să-ţi sosească întîi coletul şi apoi expediază-i.

● Coman Marian (Brăila) - Nu am observat un progres aşa că mai aşteptăm.

● Baciu Cătălin (Brăila) - îmi pare rău, deocamdată nu.

● Costea Nicolae (Braşov) - Acceptabil, pentru un debut, dar nu e sf.

● Mircea Şerbănescu (Timişoara) - In primul rînd bun venit ! In al doilea rînd îmi cer scuze pentru că folosesc modalitatea aceasta de comunicare, dar trebuie să recunosc că este cea mai leznicioasă şi cea mai rapidă. Proza va apare în momentul în care veţi binevoi a-mi trimite o poza şi o scurtă biografie.

● Chibuicuţean Sorin (Reşiţa) - Ti-am răspuns în scris.

● Darius Luca (Timişoara) - Aştept o poză şi o autoprezentare.

● Adrian Dorobanţu - 1. Nici eu nu prea am mult timp liber aşa că nu pot să răspund tuturor personal, mai ales cînd prozele sînt mult sub medie. 2. Nu avem o rubrică de ştiinţă , dar Bergier suplineşte într-o oarecare măsură ; 3. Nu te putem ajuta să scoţi o revistă , pentru simplul fapt că nu avem banii necesari; 4. Din moment ce povestirea era la prima ei formă nu înţeleg de ce ai mai trimis-o. Şi fiindcă ai o părere atît de bună despre tine şi despre proza ta şi eşti atît de grăbit iniţiem special pentru tine rubrica REBUT : *Toţi tresăriră deoarece un răget metalic şi puternic răsună foarte aproape de ei. Se-ntoarseră şi văzură şapte statui vii cum vin spre ei cu gurile deschise, răgnind şi cu ochii plini de ură.*

Armele pămînteniior începură să-şi facă datoria însă cele şapte statui vii înaintau în continuare spre ei cu toate că cîteva braţe şi picioare fură sfîntecate de razele Lasser iar cum zăceau pe podeaua metalică şi din ele se scurgea încet un sînge violet; un braţ fu tăiat de o rază Lasser iar o mînă verde - una din mîini (!) ce compuneau trupul unei statui vii, îl apucă , îl ridică în sus apoi un ochi mare, negru, cu pleoapă verde, îl privi cu ură pe Mike deoarece îi amputase braţul şi aruncă cun (!) braţul din care se scurgea sînge spre Mike.Acesta îl văzu venind spre ei apoi , fulgerător, ochi braţul rupîndu-l pe din două.Braţul se prăbuşi pe podea împroşcîndo de sînge. Notă - Fragmentul a fost reprodus conform originalului, inclusiv greşelile de ortografie şi dezacordurile.

Adrian BĂNUŢĂ

● David Florian (Piteşti) - Am primit, am văzut, am publicat. Aştept o fotografie şi o autobiografie.

● Iacob Florin (Braşov) - Sper să se rezolve.

● Caimuschi Alexandru (Gorj) - Am dat adresa la difuzare.

● Voiculescu Gabriel (Oneşti) - acelaşi răspuns.

● Tufiş Claudiu (Bucureşti) - Nu avem adresele pe care le solicîţi, încearcă la bibliotecile ţărilor respective.

● Teodoru Sorel, str. Ardealului nr 26, bl. 12, sc 3, ap 28, cod 6100, Brăila, doreşte să-şi completeze vechea Colecţie de Povestiri SF. Caută la schimb sau contra cost nr.:3, 4, 11, 57, 144, 151, 192, 219, 226, 306, 320, 381, 387, 388, 389, 392, 395, 398, 403, 415, 416, 418, 421, 450, 451, 457, 458.

● Păduraru Fănuş (Iaşi) - Am dat adresa difuzării.

● Voinea Vasilica (Brăila) - Nu mai avem numerele respective.

● Mihai Bogdan (Ploieşti) - la legătura cu băieţii de la Quo vadis.

● Udrea Titus (Craiova) - Mai aşteptăm un pic să vedem ce mai trimiţi.

● Gabi Ungureanu (Călimăneşti) - Sper că s-a rezolvat cu abonamentul. Luna viitoare vei primi şi un mandat poştal.

● Matei Donea (Oţelu Roşu) - Prozele mi se par neunitare din punct de vedere valoric, materialul despre Asimov nu mai este de actualitate.

● Cornel Alexandru, Sorăşan Sorin, Gîsnac Adrian,Ionaşiu Adrian, Văleanu Dana,Radu Cleţiu, Bogdan Mateiaş,Ghiriat Grigore, Epure Ionuţ, cele 11 persoane de la Quo Vadis sînt rugaţi să-şi trimită adresa,pentru a putea primi programele euRoconului,la adresa ARSFan (str Paris nr 1, Timişoara). Pînă în prezent (24 01) sîntem informaţi că s-au înscris peste 150 de participanţi, dintre care 110 români.

HOROSCOP

CAPRICORNUL, deşi nu s-ar crede,este frate cu Balanţa. Dar aşa cum pe Balanţă nu e bine s-o laşi să conducă nimic, tot aşa pe Capricorn nu e bine să-l pui să deseneze. Acesta e punctul lor slab.

După cum le arată şi numele, sînt nişte capre (adică încăpăţînate) şi respectiv, după caz, dar mai ales după sex, nişte ţapi (adică ...ţapi) . Cu femeile mai e cum mai e, deşi sînt iuţi la mînie, ambiţioase şi degrabă a vărsa sînge nevinovat, dar cu bărbaţii e ...dezastru.

Consumă cu multă plăcere verdeţuri,frunze şi diferite produse industriale derivate,ca hîrtia. Vor zice că pentru desen. Aiurea,habar n-au să deseneze, şi acesta e lucrul pe care îl au în comun cu Balanţa - faptul că deşi habar n-au să facă un lucru, tocmai în acest domeniu perseverează.

Niciodată nu poţi şti ce se ascunde în ochii săi cu luciri ciudate - sînt de sticlă!

De ce să nu se ferească - de pădure şi de uscăturile ei.

De ce să se ferească - de *lumii îi spuneau pădure* şi de alte coperţi de carte.

Celebrităţi - toţi cei săritori din fire.

Ponci nr. 6.

IMPORTANT 2

Cei zece cîştigători, primii zece abonaţi, sînt :Guran Dumitru, Ana Veronica Mircea, Coman Marian, Silviu Tamaşdan, Dorobanţu George, un visător din Cîmpia Turzi care a dorit să-şi păstreze anonimatul, Porumb Radu Dan, DanPopescu,Nicolae Ariton,Vlăsceanu Leonard.Îi rugăm să ne contacteze telefonic între orele 20 -23, pentru a ne comunica adresa exactă şi desenul pe care îl doresc.

PRECIZARE

In primul număr al fanzinului Vladimir Colin's Newsletter, editată de domnul Matei Donea, a apărut sub semnătura mea, schiţa cu titlul Cassus Belli. Textul a fost publicat cu o serie de modificări esenţiale - schimbări şi adăugiri operate de dl Donea - care l-au făcut de nerecunoscut, transformîndu-l dintr-un text corect (deşi nesemnificativ) într-unul penibil.

Regretînd cu atît mai mult cele întîmplate cu cît modificările au fost făcute fără acordul meu şi fără o atenţionare prealabilă, declar că în forma apărută în fanzin schiţa nu îmi aparţine.

Pompilian TOFILESCU

JURNALUL SF

Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993

Editat de : INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA ŞI ARTE

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,

Număr realizat de:

Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Dan MERIŞCA, Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Petrică SÎRBU, Dan POPESCU *(Redactori)*

Marian IRIMIA *(fotoreporter)*

Adresa redacţiei :

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti

tel. fax: .3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

FILE DIN ISTORIA MODERNA

Nicolae C. ARITON

17. Pierderea controlului asupra magazinului AMAZING STORIES nu l-a disperat pe Hugo Gernsback, fără a fi afectat prea mult financiar de această pierdere. Ambiţionat şi dornic de a se revanşa, lansează în luna iunie 1929 o nouă revistă numită SCIENCE WONDER STORIES, iar o lună mai tîrziu îşi sfidează concurenţii cu o altă publicaţie, lansată în paralel cu SWS, AIR WONDER STORIES, cei drept cu o audienţă şi un succes mai mic.

În editorialul numărului 1 al revistei SCIENCE WONDER STORIES, Hugo Gernsbanck foloseşte pentru prima dată cuvîntul science-fiction, care nu mai fusese niciodată utilizat pînă atunci; cel puţin scris. „Călătoriile interplanetare, astronavale, comunicarea cu planeta Marte, transplantul de creier uman, raza morţii, antigravitaţia, transmutaţia elementelor: de ce nu? Dacă aceste descoperiri ştiinţifice nu sînt încă realizate astăzi, ele vor fi cu siguranţă mîine. Ne sperie? Deloc, omul modern le aşteaptă. Aceştia sînt cei care, dotaţi cu o bogată imaginaţie, cer să citească texte de genul celor scrise de Jules Verne şi H.G. Wells, deveniţi nemuritori, texte care au un fond ştiinţific şi care sînt citite de un număr din ce în ce mai mare de oameni inteligenţi. SCIENCE WONDER STORIES apare pentru a răspunde acestei cereri de ştiinţă şi o va face mai bine ca oricare altă revistă. Eu sînt acela care am data naştere mişcării science-fiction în Amercia, în 1908, în prima mea revistă MODERN ELECTRICS. În acea epocă a fost un experiment. Autorii de science-fiction erau rari, nu existau în lumea întreagă mai mult de douăzeci care meritau să fie menţionaţi. Gernsback îşi încheie editorialul exprimîndu-şi încrederea în viitorul SF-ului în America, ceea ce a dovedit că a fost un excelent profet.

Termenul nu a fost imediat adoptat de alţi editori; Dr. Sloane, de exemplu, a aşteptat pînă în anul 1931 pînă l-a utilizat prima dată. Farnsworth Wright, în revista WIRD TALES, utiliza termenul „Wierd-scientific stories", şi ajunge la un compromis abia în anul 1932, anunţînd o nuvelă „Weird scientific" scrisă de un maestru al science-fictionului. În revanşa Harry Bates, în ASTOUDING STORIES, „pulp" SF, care a început să apară din ianuarie 1930, a admis imediat noua expresie care, de-a lungul deceniilor, a sfîrşit prin a elimina total vechiul „scienti-fiction".

Ca şi primul număr al revistei AMAZING, primul număr din SCIENCE WONDER STORIES a apărut cu o copertă desenată de Franck R. Paul, graficianul favorit al lui Gernsback. Franck Rudolph Paul se născuse în Austria în anul 1884. Pleacă în America în anul 1906, devenind desenator umoristic. A făcut şi desene pentru diferite reclame, cunoscîndu-l astfel pe Hugo Gernsback. Acesta i-a cerut să lucreze pentru ELECTRICAL EXPERIMENTER, apoi, natural, şi pentru celelalte reviste. Astfel, Paul a avut onoarea de a deveni primul desenator de science-fiction modern. Locuia la ţară, la o fermă, înconjurat de soţia sa şi cei patru copii. În general, făcea un desen alb-negru pe zi, sau o ilustraţie color într-o săptămînă. Nu termina niciodată de citit nuvela sau romanul ce urma să le ilustreze, se oprea în momentul în care îi venea ideea desenului. Paul a murit la 29 iunie 1963.

Conform obiceiului moştenit de la AMAZING STORIES şi în noua publicaţie, pe copertă erau anunţaţi trei autori, dintre care numai unul era „clasic": H.G. Wells, alţii erau David H. Keller şi Stanton A. Coblentz. Textul lui David H. Keller era intitulat THE THREAT OF THE ROBOTS şi prezenta o viziune asupra viitorului foarte apropiată de ceea ce cunoaştem noi acum: o enormă dezvoltare a mijloacelor de comunicare, preponderent fiind audiovizualul, folosirea la scară generală a televiziunii, utilizarea dispozitivelor electronice perfecţionate şi a roboţilor. Dr. Keller ne prezintă un om „staţionînd" în faţa postului său de televiziune (semănînd foarte mult cu atotputernicul PC al zilelor noastre), fără a avea nevoie să se deplaseze fizic, transformîndu-l într-un introvertit antisocial şi, în final, lipsit de orice sentiment uman. Viitorul va stabili dacă Dr. Keller a fost un bun profet, sau nu. El declara într-un articol autobiografic: „Povestea vieţii mele este aceea a unui om obişnuit, cu vocaţie de medic şi nevoia de a fi scriitor. Aveam 14 ani cînd am scris primul meu text şi 17 ani cînd mi-am văzut prima lucrare literară acceptată profesional (...) În ceea ce priveşte SF-ul, cred că va supravieţui foarte mult timp, dar numai atîta vreme cît el va fi expresia speranţelor umane în a depăşi ameninţările ştiinţei viitorului, dacă ea nu va fi folosită înţelept. Ştiinţa separată de un veritabil umanism devine o ameninţare pentru societate, un monstru în devenire".

Demnă de notat această opinie „antiştiinţifică" a lui Dr. Keller, foarte răspîndită astăzi, dar foarte rară în acea epocă în care, în urma lui Jules Verne, scriitori de science- ficiton aveau tendinţa de a afirma că ştiinţa era singura care putea asigura fericirea umanităţii şi de a rezolva toate problemele, inclusiv cucerirea universului.

Tot o idee verniană se află la baza nuvelei lui Stanton A. Coblentz, THE MAKING OF MISTY ISLE: geniul uman poate scoate la suprafaţă o insulă din adîncul oceanului, graţie tehnicii unei ştiinţe mult mai avansate decît cea a zilelor noastre. Stanton A. Coblentz s-a născut la San Francisco la 24 august 1896. A trăit evenimentele generate de marele cutremur de pămînt din anul 1906, experienţă care l-a inspirat în descrierea marilor calamităţi din scrierile sale SF. După studiile la Universitatea din California, decide să-şi încerce norocul în jurnalistică şi cariera de scriitor. Înainte de această hotărîre cîştigase un premiu la un concurs de poezie şi publicase cîteva articole în ziarele locale. În septembrie 1920, se decide să facă avere la New York. A fost critic literar, reporter (a avut privilegiul de a realiza un interviu cu Einstein); în 1923, îşi publica prima culegere de poezie. Începe să fie interesat de sicence-fiction şi vinde trei povestiri lui Gernsback, pentru AMAZING STORIES. O dată cu lansarea noii reviste SCIENCE WONDER, redacţia apelează la serviciile lui. Mai tîrziu, Coblentz devine redactorul şef a principalei reviste de poezie WINGS.

În iulie şi august, apare THE ALIEN INTELIGENCE, un roman semnat de tînărul autor Jack Williamson, care debutase puţin mai devreme în AMAZING STORIES. Tema era banală, o civilizaţie pierdută ascunsă în inima deşertului australian. Un tînăr, Winfield Fowler, o întîlneşte pe Malvar, o tînără şi încîntătoare reprezentantă a acestei civilizaţii şi se îndrăgosteşte. Partea originală a textului este existenţa unei rase de insecte inteligente, nevoite să-şi protejeze capul într-o cască de oţel, datorită dimensiunilor în continuă dezvoltare şi care ameninţă să facă explozie.

Dr. Keller revine cu un roman în foileton, THE HUMAN TERMITES, apărut în intervalul septembrie-decembrie 1929. Tema este aceea a eliminării civilizaţiei umane de către termitele inteligente, care pregătesc miliarde de soldaţi termite, avînd dimensiunile unui om normal, pentru a lupta împotriva oamenilor. O scenă reuşită este aceea în care eroina, Suzan, capturată de termite, este adusă în faţa comandantului acestora, care o tratează ca pe o regină de muşuroi. Anunţînd că din acel moment, Suzan a devenit regina sa, comandantul descoperă că raporturile sexuale cu regina ameninţau să fie destul de dificile. Pentru a elimina acest mic neajuns, comandantul se „transborda" psihic în corpul unui bărbat din rasa umană, capturat de asemenea de termite. Din păcate, nu reuşeşte să se bucure de sărmana Suzan, care-l ucide cu sînge rece. Acesta a dovedit, încă o dată, că femeile umane sînt cu mult mai periculoase decît cele termite!

Tot în luna septembrie, debutează Ed Earl Repp – devenit mai tîrziu un scriitor foarte profilic – cu o nuvelă amuzantă intitulată THE RADIUM POOL. În lume există îndrăgostiţi hotărîţi în sentimentele lor, dar în romanul lui Repp, aceştia sînt de-a dreptul obositori! Allie Lane se rătăceşte în Valea Morţii iar logodnicul ei Sands, o caută nu mai puţin de 40 ani! O descoperă prizonieră a unor creaturi extraterestre, originare de pe planeta Jupiter, trăind în caverne subterane. O baie de radium a conservat-o pe Allie într-o stare de eternă tinereţe, ceea ce nu-l opreşte pe logodnicul ei, devenit între timp sexagenar să-şi declare focul inimii. Din fericire, şi el este reîntinerit la rîndul său în radiul magic, fără însă ca romanul să se termine în obişnuitul „happy end"; moştenitorii jupiterieni îi transportă pe cei doi tineri pe planeta lor, pentru a fi expuşi ca animale curioase într-o grădină zoologică galactică.

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactor:
Horaţiu – Olimpiu RĂDULESCU
Culegere: Doina PREOTU
Corectură: Mihaela VANEA

Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

Ecouri ieşene

Merçi, Bănuţă!

JURNALUL SF a împlinit un an de la apariţie. Evenimentul a fost tratat cum se cuvine (curat tratăţie, coane Fănică!, vezi SUPERNOVA/6), mai mult de realizatori decît de observatorii „profesionişti". I-am numit astfel pe responsabilii de emisiuni SF la Radio şi TV, care s-au mulţumit doar să amintească întîmplarea, nu şi s-o comenteze. Dar ce să comenteze, dacă atît Mara Popa, cît şi Ştefan Ghidoveanu de la Radio România Tineret au lipsit de la lansarea numărului 50? Probabil că trenul cu care a venit Mircea Liviu Goga (Radio Craiova) circulă mai bine decît autobuzele bucureştene. Sau o fi vorba de altceva...

Spun că evenimentul (este un eveniment, pentru că nu-i de ici, de colo, să scoţi un săptămînal SF – first weekley, vorba aia – şi să reuşeşti asta timp de un an) îşi are importanţa lui şi ar fi meritat din partea tuturor o atenţie mai mare. Chiar şi un mic efort de ştiinţă şi imaginaţie, duminică, 12 decembrie, cînd ştirea era caldă.

Dar de ce este important JURNALUL SF?

Povestea cu premiul pentru cea mai bună revistă (din cele trei, dacă numărăm şi QUASAR) e discutabilă, aici nu exagerează prea mult amicul nostru Şt. Ghidoveanu cînd critică JSF. Trebuie să recunoaştem că ANTICIPAŢIA are un conţinut mai valoros – dar nu au rost comparaţiile între o revistă scrisă de, hai să zicem, consacraţi, şi una în care se debutează, se experimentează, este redată viaţa reală a fandomului, ceea ce se scrie în prezent. Am putea spune dacă vreţi, că JURNALUL SF este revista generaţiei '90. Şi îi rog pe „bătrînii" SF-ului românesc să nu se arunce acum asupra mea şi a tinerei generaţii (în formare, totuşi), pentru că nimeni nu a debutat cu capodopere, nici chiar avîntatul nou val al anilor '80.

De ce este important JURNALUL SF? Pentru că publică debutanţi. Are curajul ăsta chiar dacă revista QUASAR (care, fie vorba între noi, nu publică nici autori români consacraţi) dă o tentă peiorativă trimiterii debutanţilor spre JSF. Nu are rost să ne facem un subiect de discuţie din importanţa debutului. Din pofta de a scrie pe care o stîrneşte unui tînăr lansarea pe piaţă. Bineînţeles că „dintre sute de catarge"... doar unele vor ajunge la ţărmul consacrării, dar pentru asta trebuie timp.

Şi am ajuns la punctul următor pentru care JURNALUL SF este o revistă importantă. Şi-a făcut obiceiul ca, după ce-i debutează, să-i sprijine mai departe pe tinerii autori. S-ar putea vorbi de găşti, de subiectivisme, de anumite direcţii sprijinite de colectivul redacţional (exemplul este cyberpunkul incriminat de M.V. Stoica, dar negat de Adrian Bănuţă). O fi şi asta! Şi pînă la un punct este normal să fie aşa. Dar, dincolo de preferinţele fraţilor Bănuţă, sînt cîteva nume care revin în paginile revistei, sînt tineri (adică aparţinători de promoţia '90), fără prea mare legătură cu anul naşterii) care au publicate 5, 6 şi chiar mai multe texte în aceste 50 de numere apărute. Asta înseamnă că, în jurul JSF, se formează generaţia '90 (să-i spunem aşa, totuşi) a SF-ului românesc. Nu ştiu dacă cele 7-8 nume, lansate în acest an, sînt într-adevăr reprezentative pentru o generaţie întreagă. Dar e cert că aceste nume au fost tot timpul în centrul atenţiei, textele le-au fost aşteptate, căutate, şi majoritatea premiilor din acest an au fost legate între ele. Frumos ar fi să-mi susţin afirmaţiile şi cu nume şi iată că o fac

JEFTY

Harlan ELISON

(urmare din nr. 54)

Cînd am parcat, în spatele Centrului, s-a hotărît să vină cu mine şi de acolo să mergem pe jos pînă la cinematograf. Nu este un oraş mare. Sînt doar două cinematografe: Utopia şi Lyric. Noi mergem la Utopia la trei străzi de Centru.

Am intrat cu chitanţele în magazin, unde era un balamuc. David şi Jan vorbeau fiecare cu cîte doi cumpărători, înconjuraţi de alţii care aşteptau. Jan îşi întoarse chipul spre mine, îmbrîncindu-mă disperat din ochi. David alerga din magazie la cumpărători şi abia apucă să-mi şoptească:

– Ajutor!

– Jefty, am rostit, numai cîteva minute. Jan şi David nu se pot descurca. Îţi promit că nu o să întîrziem. Numai să-i scap de cîţiva clienţi.

Arăta un pic nervos, dar a încuviinţat.

I-am arătat un scaun şi am adăugat:

– Stai aici. În cîteva minute am terminat.

Se aşează pe scaun, deşi ştia ce avea loc.

M-am ocupat întîi de cei ce doreau televizoare în culori. Era prima serie substanţială de televizoare pe care o primisem – abia deveniseră acceptabile ca preţ şi Sony îşi lansaseră primele modele – şi n-avea timp nici să respire. Pentru prima dată de la înfiinţarea Centrului, coada părea că nu se mai termină. În sfîrşit, făceam afaceri, nu glumă.

În lumea mea, afacerile bune sînt pe locul întîi.

Jefty stătea pe scaun şi privea la perete. Să vă spun cîte ceva despre perete.

De la podea şi pînă la tavan fuseseră montaţi stîlpi cu poliţe, pe care fuseseră aşezate televizoare. Treizeci şi trei de televizoare. Toate mergînd în acelaşi timp. În alb, în negru, culori, mari, mici, toate mergînd în acelaşi timp.

Jefty stătea şi privea la treizeci şi trei de televizoare, într-o după amiază de sîmbătă. În oraş, se pot prinde treisprezece canale, inclusiv staţiile UHF educative. Pe un canal era golf; pe al doilea era baseball; pe al treilea era bowling; pe al patrulea o slujbă religioasă; pe al cincilea un spectacol dansant pentru tineri; pe al şaselea o comedie de situaţii; pe al şaptelea un film poliţist; pe al optulea arăta un bărbat zburînd în neştire; pe al nouălea ştiri şi comentarii; pe al zecelea o cursă de maşini; pe al unsprezecelea un bărbat rezolvînd logaritmi într-o sală de cursuri; pe al doisprezecelea o femeie în costum de baie făcînd exerciţii fizice; iar pe al treisprezecelea canal un film spaniol de animaţie, prost. Cu excepţia a şase canale, fiecare dintre emisiuni era prezentată pe trei televizoare. Jefty stătea şi privea peretele acela de televizoare într-o după amiază de sîmbătă, în timp ce eu vindeam cît puteam de repede şi de mult ca să înapoiez banii mătuşii Patricia şi să rămîn în legătură cu lumea mea. Erau afaceri.

Trebuia să fi ştiut mai bine. Trebuia să fi înţeles prezentul şi modul în care el ucide trecutul. Vindeam însă cu amîndouă mîinile. Iar cînd, peste o jumătate de oră, am privit în sfîrşit spre Jefty, acesta arăta ca un alt copil.

Transpira. O transpiraţie febrilă, ca aceea de gripă. Era palid şi străveziu, iar mîinile i se încleştaseră atît de tare de braţele scaunului, încît încheieturile i se albiseră. M-am repezit către el, cerîndu-mi scuze de la cuplul de vîrstă mijlocie care se interesase de ultimul tip de „Mediteranean".

– Jefty!

Se uită la mine fără să mă vadă. Era îngrozit. L-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat cu el spre uşă, dar cumpărătorul m-a strigat:

– Hei! Vrei să mi-l vinzi, sau nu?

Am privit de la el la Jefty, apoi înapoi. Jefty era ca un zombie. Nu opunea nici o rezistenţă. Picioarele îi erau de vată, amorţite. Trecutul mîncat de prezent îşi striga suferinţa.

Am scos un teanc de bani din buzunarul pantalonilor şi i-am înghesuit în mîna lui Jefty.

– Ascultă-mă... pleacă de aici!

Încă nu se putea concentra.

– Jefty, am continuat, **ascultă-mă**! Clientul şi cu nevastă-sa se îndreptatu spre noi. Ascultă-mă, pleacă chiar acum de aici. Mergi la Utopia şi cumpără bilete. Vin şi eu imdiat.

Clientul era chiar în spate. I-am deschis uşa lui Jefty şi l-am urmărit împleticindu-se în direcţia greşită, apoi oprindu-se să-şi adune gîndurile, întorcîndu-se şi luînd-o spre Utopia.

– Da, domnule, am rostit, îndreptîndu-mă către ei, da, doamnă, e un aparat extraordinar, cu nişte caracteristici minunate! Dacă vreţi să veniţi cu mine...

Se auzea un ţipăt de durere, dar nu puteam spune de pe care canal, sau din care televizor venea.

* * *

Cea mai mare parte am aflat-o mai tîrziu, de la casieriţă şi de la nişte oameni pe care îi cunoşteam şi care mi-au povestit ce se întîmplase. Cînd am ajuns la Utopia, cam după douăzeci de minute, Jefty fusese deja dus în biroul directorului.

– N-aţi văzut cumva un băieţaş de vreo cinci ani, cu păr şaten şi ochii căprui... mă aştepta?

– Ah, cred că e băieţelul care a fost bătut.

– Ce?! Unde este?

– L-au dus în biroul directorului. Nimeni nu ştia cine este, sau unde să-i găsească părinţii...

O fată în uniformă de plasatoare îi punea un prosop umed pe faţă.

I-am luat prosopul din mînă şi i-am spus să iasă. A părut insultată şi a murmurat o înjurătură, dar a plecat. M-am aşezat pe marginea canapelei şi am încercat să-i şterg sîngele de pe răni, fără să-i rup cojile de sînge închegat. Amîndoi ochii îi erau umflaţi şi închişi. Avea ambele buze rupte. Părul îi era lipit cu sînge uscat.

Stătuse la rînd în urma a doi băieţi de vreo zece ani. Casa se deschisese la 12,30, iar spectacolul începea la 1,00. În sală nu se dădea drumul pînă la 12,45. Aştepta, iar băieţii din faţa lui aveau un tranzistor portabil. Ascultau un meci. Jefty voise să asculte o emisiune, Dumnezeu ştie ce, **Gara Centrală, Ţărmul pierdut**, numai Dumnezeu poate şti.

Îi întrebase dacă îi pot împrumuta radioul, ca să asculte o emisiune doar un minut, şi pentru că transmisiunea era întreruptă pentru o reclamă, băieţii i-l dăduseră cu o politeţe maliţioasă. Schimbase programul... şi ei nu mai izbutiseră să găsească meciul. Radioul era sigilat în trecut, pe un program ce transmitea o emisiune ce nu exista decît pentru Jefty.

Îl bătuseră îngrozitor... sub privirile tuturor.

Apoi fugiseră.

Îl lăsasem singur, îl părăsisem luptînd cu prezentul fără să aibă arme suficiente. Îl trădasem pentru a vinde un televizor „Mediteranean" cu telecomandă şi acum faţa îi era carne vie. Murmură ceva şi suspină încet.

– Şşş, gata, Jefty. Sînt eu, Donny. O să te duc acasă, o să fie în regulă.

Trebuia să-l fi dus direct la spital. Nu ştiu de ce nu l-am dus. Asta trebuia să fi făcut.

***

Cînd l-am purtat înăuntru, John şi Leona Kinzer s-au mulţumit să mă privească. Nu s-au grăbit să mi-l ia din braţe. Una dintre mîini îi atîrna. Era cotonogită, însă pe muchia instabilităţii. Îl priveau, în semiîntunericul după-amiezii de sîmbătă, din prezent. M-am uitat la ei.

– L-au bătut doi băieţi la cinematograf.

L-am ridicat un pic şi a întins braţele spre ei. Mă priveau amîndoi, cu ochi orbi, fără să se mişte.

– Isuse! am urlat. A fost bătut! E fiul vostru! Nu vreţi nici măcar să-l atingeţi? Ce fel de oameni sînteţi?

Abia atunci, Leona s-a mişcat încetişor spre mine. S-a oprit cîteva secunde în faţa noastră, iar pe chip i se citea un stoicism înspăimîntător. Spunea: **Am mai trecut de multe ori prin astea şi nu mai suport, dar iată-mă-s.**

Aşa încît i l-am dat. Doamne, iartă-mă, i l-am dat.

L-a dus sus, ca să-i spele sîngele şi durerea.

John Kinzer şi cu mine stătem în colţurile opuse ale sufrageriei lor obscure şi ne priveam. Nu avea nimic să-mi spună.

Am trecut pe lîngă el şi am căzut într-un scaun. Tremuram.

Auzeam, la etaj, apa curgînd la baie.

După un timp care mi s-a părut foarte lung, Leona a coborît pe scară, ştergîndu-şi palmele de şorţ. S-a aşezat pe canapea şi, după un moment, John a venit lîngă ea. De la etaj se auzea muzică rock.

– Nu vrei o bucăţică de prăjitură? m-a întrebat Leona.

Nu i-am răspuns. Ascultam. Muzică rock. La radio. Lîngă canapea, pe o noptieră, se afla o veioză. Arunca o lumină slabă şi tremurătoare în sufrageria populată de umbre. **Muzică rock din prezent, de la un radio ce se găsea la etaj?** Am început să rostesc ceva şi deodată am **ştiut**... Oh, Dumnezeule... **nu!**

Am sărit de pe canapea, în timp ce urechile îmi uruiau de pocnetele hidoase, iar veioza pîlpîia, diminuîndu-şi lumina. Am urlat ceva, nu ştiu ce, şi am fugit spre trepte.

Părinţii lui Jefty nu s-au mişcat. Stăteau acolo, cu mîinile încrucişate, aşa cum o făceau de atîţia ani.

Am căzut de două ori, precipitîndu-mă pe scări.

***

La televiziune nu sînt prea multe lucruri care să-mi ţină treaz interesul. Dintr-un magazin de mîna a doua, am cumpărat un radio Philco vechi, de forma unei catedrale. I-am înlocuit piesele arse cu lămpi originale din radiouri vechi pe care le-am putut masacra. N-am folosit tranzitori sau circuite imprimate. Totuşi, nu funcţionează. Uneori, stau ore în şir în faţa lui, mişcînd scala înainte şi înapoi cît pot de încet, atît de încet încît pare că nu se mişcă de loc.

Dar nu pot prinde **Căpitanul, Midnight** sau **Tărîmul pierdut** sau **Umbra** sau **Linişte, vă rog!**

Deci, îl iubise totuşi, un pic, chiar după toţi anii aceia. Nu-i pot urî: doreau să trăiască din nou în prezent. Asta nu e ceva condamnabil.

Dacă le privim pe toate, este o lume bună. În multe privinţe, este mai bună ca înainte. Oamenii nu mai mor de vechile boli. Mor de altele noi, dar ăsta-i Progresul, nu?

Nu-i aşa?

Spuneţi-mi!

Vă rog, spuneţi-mi!

sfîrşit

Traducerea
Mihai – Dan PAVELESCU

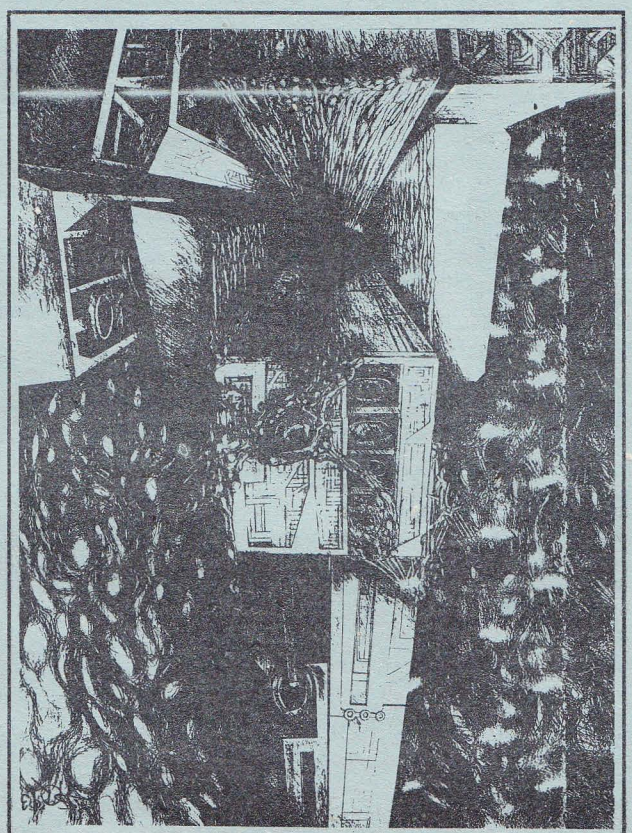

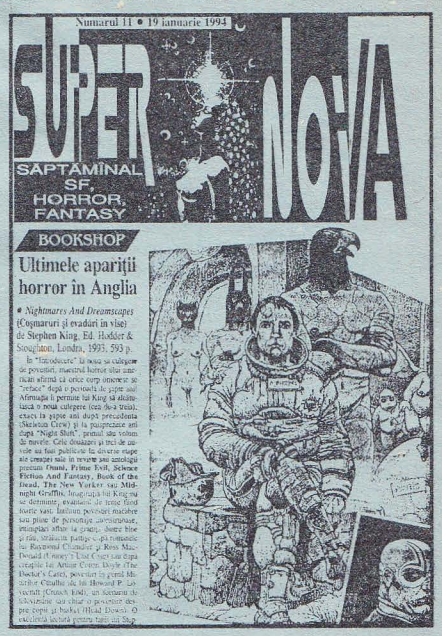
Numarul 11 • 19 ianuarie 1994
SUPER NOVA
SĂPTĂMÂNAL SF, HORROR, FANTASY
BOOKSHOP
Ultimele apariţii horror în Anglia
• Nightmares And Dreamscapes (Coşmaruri şi evadări în vise) de Stephen King. Ed. Hodder & Stoughton, Londra, 1993, 593 p.

(alfabetic, să nu-mi iasă vorbe):

– Ionuţ Bănuţă, grafician, 5 premii în ultimele 12 luni;

– Ciprian Cîmpeanu, 3 texte publicate, 3 premii;

– Mihai Hăulică, 7 texte, 4 premii;

– Dănuţ Ivănescu, 9 texte, 4 premii;

– Alina Popov, 3 texte, 3 premii;

– Petrică Sîrbu, 6 texte, 3 premii;

– Mihai Victor Stoica, 5 texte, 3 premii.

Iar faptul că, în ciuda dezinteresului manifestat pînă în prezent pentru autorii români, editurile au început să-i curteze fie pentru antologii colective, fie pentru volume proprii, putem spune că truda celor 50 de apariţii ale JURNALULUI SF nu a fost în zadar.

De ce mai este important JURNALUL SF? Pentru că tinerii cred în el, pentru că este o revistă aşteptată, pentru că nu zace prin chioşcuri, pentru că la difuzarea existentă sînt într-adevăr norocoşi cei care au colecţii complete, pentru că autorii care s-au format la JSF nu l-au abandonat, şi sper din toată inima că n-o vor face nici în continuare. N-o să spun că „generaţia '80 nu-l bagă în seamă (cu puţine excepţii) şi îl tratează cam de „sus", deşi ar merita (pînă la urmă tot am spus-o; era acolo). Dar de multe ori e mai glorios să fii contestat decît să primeşti aplauze călduţe. Şi dacă am rezistat împreună un an, noi, cei care l-au scris, şi ei, cei care l-au făcut să existe, ce ne putem ura acum decît s-o facem şi pe mai departe. „Bigger, better, faster, more", cum zice o prietenă de-a noastră.

Să le mulţumim fraţilor Adrian Bănuţă (redactor şef al JSF) şi Ionuţ Bănuţă pentru nebunia de a scoate un săptămînal SF şi pentru încrederea pe care o au în talentul tinerei generaţii. Fără acestea, JURNALUL SF n-ar fi existat, iar SF-ul românesc ar fi fost mai sărac.

Pentru asta, merci, Bănuţă!

La Mulţi Ani!

Mihai HĂULICĂ

N.R. Articolul a fost reprodus după numărul 9 din 5 ianuarie 1994 al suplimentului săptămînal de SF, horror, fantasy, SUPER NOVA. Mulţumim şi noi celor patru realizatori ai SN - Radu Gavrilescu, Dragoş Cojocaru, Florin Mircea Tudor şi Mihai Hăulică pentru întregul sprijin care ni l-au acordat, sprijin pe care îl aşteptăm în continuare.

VALENTIN NICOLAU, DIRECTORUL GENERAL AL EDITURII NEMIRA DECLARĂ:

AMERICANII CRED CĂ ROMÂNIA ESTE O ŢARĂ DIN U.R.S.S.

- Mulţi dintre cititorii noştri s-au întrebat de ce *Nemira*?

- Asta mă întreabă toată lumea, dar bănuiesc că este o lipsă de cunoştinţe de geografie; numele este al unui munte din Carpaţii Orientali, e şi vîrful- în acelaşi timp- al acestor munţi, Enciclopedia Britanică îl prezintă ca unul dintre vîrfurile importante de pe harta României şi... cam atît.

- Care a fost motivul pentru care l-aţi adoptat?

- A fost o opţiune şi de conjunctură, dar a existat, totuşi, o logică în alegerea acestui nume: în primul şi în primul rînd am pornit de la o afecţiune care mi-a rămas de la prima mea meserie- cea de geofizician-, în al doilea rînd mi-a plăcut rezonanţa numelui, fiind, în acelaşi timp, un nume foarte românesc, are o muzică proprie şi în al treilea rînd e simbol al aspiraţiilor către înalt, acolo unde sper să ajungă mereu editura.

- Altă chestiune care ridică multe semne de întrebare este modul extraordinar de rapid în care s-a lansat şi s-a instalat în frunte editura. Care a fost adevăratul început, pentru că se vehiculează tot felul de zvonuri care de care mai incredibile?

*- Da, deja e un folclor pe seama numelui Nemira şi a activităţii editurii, asta cîteodată mă enervează, cîteodată îmi face plăcere, însă adevărata istorie a ei ar suna cam aşa: s-a început atunci cînd **Ziarul ştiinţelor şi al călătoriilor** cu care am început în '90 nu mai putea să apară din condiţii de piaţă şi, de ce să nu spun, din condiţii financiare foarte proaste după care se afla după şase numere, deci a apărut ca o alternativă la dorinţa de a face presă, alternativă gîndită la momentul respectiv pentru a salva un ziar, lucrurile evoluînd îmi dau seama că am uitat de ziar şi am ajuns să fac numai cărţi. În '90 am pornit întrucîtva ca un om orchestră, foarte curînd mi s-au alăturat doi foşti colegi de facultate: Vlad Popescu şi Emil Bărbulescu, iar acum cred că se poate vorbi despre o echipă închegată care constituie personalul redacţional şi tehnic al editurii.*

- Te-ai întors de curînd din America unde ai participat la Confranciscano. Povesteşte-ne cîteva aspecte mai şocante din periplul american.

*- Curîndul ăsta înseamnă acum vreo patru luni, dar într-adevăr America este o experienţă unică în viaţa oricui, dincolo de interesul imediat legat de domeniul **science fiction**-ului. Deci şocul continentului american îl ai din prima secundă în care aterizezi şi pînă pleci nu te dezmeticeşti; e altceva decît Europa. Revenind la San Francisco unde s-a desfăşurat acest congres, oraşul e remarcabil, e un oraş multicultural, multirasial, pe malul vestic al Americii, la Pacific. Aspecte anecdotice au fost cu duiumul pentru că la tot pasul lucruri extraordinare te întîmpină şi, nefiind pregătit pentru o astfel de experienţă, cazi în anecdotic. Nu ştiu ce ar fi mai relevant pentru momentele pe care le-am trăit la San Francisco pentru că toată perioada este interesantă. M-a impresionat foarte mult cum arată strada şi oamenii de pe stradă; e aproape ca într-un roman sf cînd îi vezi pe americani mergînd pe stradă cu telefonul la ureche, în metrouri, chiar şi pentru zece minute deschizîndu-şi **laptop**-urile şi lucrînd la calculator, dînd trei-patru telefoane, văzînd cerşetorii de pe stradă numai de culoare neagră sau albă şi nici un galben şi, poate, cea mai impresionantă experienţă am trăit-o cînd am vizitat Centrul Spaţial Kenedy din Florida în perioada în care se lansa o navetă spaţială, deci am fost martorul unei astfel de lansări,*

Mihail Grămescu

Rupere de ritm

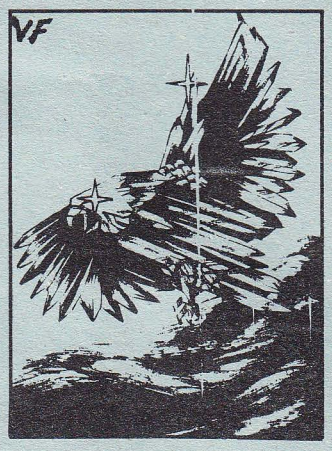

1. Cînd eşti foarte obosit, visul se întrepătrunde cu veghea, şi după aceea este extrem de greu de precizat, din ce rămîne după trezirea din somnul lung urmînd prăbuşirilor nervoase, ce au fost realitate şi ce iluzie vană, fiindcă un vid cît o viaţă se întinde între epoca tulbure a fumului imprecis în care te vei fi îmbăiat, şi lumea rece, ostilă chiar, de dincolo de poarta de corn prin care se pătrunde în patria viselor adevărate. Între tine şi tine însuţi se întinde pustiul Timpului-Orb, prin nisipurile sterpe hălăduind Fete-Morgana ce nălucesc dintre valurile terne spulberate zvîrcolit de vîntul Celui-Ce-Curge, prefirînd firele celei mai adînci clepsidre, în care fiecare bob scurs este o lume de departe gravitînd împrejurul unui soare de demult stins pentru eternitate.

Rătăcit în dezolarea Curgerii, un om îşi duce traiul searbăd, născîndu-se, devenind, urmînd o cale socială determinată parcă de propria lui voinţă autonomă, cînd în fapt nu este decît o aplicare de legi imuabile, formule fixe în care altcineva a transcris parametrii cu mult mai universali decît ne încîntăm noi că sînt.

Un om ca mine, ca tine, un om oarecare, măgulindu-se cu importanţe fictive, acordîndu-şi-le sieşi cu dezinvoltură şi dărnicie, dar, în esenţă, un oarecine, ce se va împerechea conform hazardului legîndu-se cu jurămînt să calce de-a pururi prin nisipul pustiei alături de o pereche nesemnificativă, presupusă de el drept absolut originală, osebită prin trăsături adînci de toate celelalte, cînd soţu-i va fi parvenit doar conform unor sorţi statistic planificate, conform nici-unei-selecţii, contrar supoziţiilor subiective cu care ne măgulim fiecare.

Omul îşi va trăi viaţa la întîmplare, cu o aparenţă de siguranţă de sine absolut ridicolă pentru Martorul obiectiv ţinîndu-l de undeva, de foarte de sus, de extrem de departe.

Doi străini, un străin alături de o străină, crescîndu-şi copiii străini, într-o lume străină pe care-şi vor fi luat proasta deprindere de a o intitula, foarte plini de sine: „acasă", „la mine acasă", „acasă la noi". Acasă...

Uneori vei fi trist, uneori vesel, uneori te vei manifesta cu inutile precauţii, alteori cu naivă sinceritate. Dar vei fi mereu singur. Şi străin în viaţa ta.

Şi noi sîntem la fel. Şi noi sîntem tot aşa. Nu e nevoie să afişezi prea multă condescendenţă pentru personajul de care ţi-am vorbit, aşa cum nici pentru tine nu resimţi cine ştie ce, deosebit. Bîntuiţi de o indiferenţă inconştientă, convieţuim sub-zistînd asemeni: ne desparte un secol şi mai bine – cataracta unui fluviu mirific deformînd încercările dintre noi în asemenea măsură încît ceea ce te-am întrebat azi, va primi răspuns din parte-ţi prea tîrziu, niciodată, pot spune, citindu-l pe înţeleptul Costea Andrei, care mi-a dezvăluit pentru prima oară toate acestea.

2. Sînt prins ca un şoarece în capcană, între limitele zbaterii mele fără ieşire. Toate încercările mele de a evada sînt sortite eşecului. Mă întorc în fiecare zi, la aceeaşi oră, de la acelaşi servici la care voi pleca în fiecare dimineaţă, la aceeaşi locuinţă, mereu şi mereu în contact cu aceleaşi persoane, schimbînd aceleaşi stereotipe replici învăţate parcă pe de rost. Execut mecanic o ţesătură de gesturi; abordez de complezenţă, atitudini obositor reproduse unele după altele. Pînă şi gîndurile care-mi trec prin cap sînt de fiecare dată aceleaşi. Pînă şi visele pe care le visez sînt similare şi perfect omologabile unele cu altele.

Dacă laşi jocul de pe simulatorul televizorului să funcţioneze singur, după cîteva pase, creierul cibernetic îşi depistează soluţia de echilibru optimă, economică, de nedecizie, oferind disputei imaginare o rezolvare deschisă şi imparţială:POP–POP–TI–TI/POP–POP–TI–TI, impas de echitate în rezolvarea problemei. La fel şi eu am găsit cîndva un algortim al formulei-şablon: POP–POP–TI–TI/ POP–POP–TI–TI, repetată atunci ca pe o groapă entropică de decizie în care m-am scufundat şi pe care îmi este imposbil să o mai depăşesc.

Pentru mine, nimic nou sub soare.

3. În lumina verzuie, de acvariu, de sub luminatorul din hol, stăteam la taclale cu Marcela, garderobiera.

– POP–POP–TI–TI/ POP–POP–TI–TI.

Din principiu, nuanţa POP–POP–TI–TI-ului era ca şi cînd i-aş fi făcut curte, cu toate că nici ea, nici eu nu ne manifestam ca atare.

Marcela privea, vigilentă, peste umărul meu, către uşă, ca nu cumva să ne surprindă Şefu', iar eu, POP–POP–TI–TI/ POP–POP–TI–TI, îi ziceam de-ale mele, despre soţi şi soţii, întrerupt din cînd în cînd de algoritmul Marcelei.

– TA–TA–POP–TI–TI–POP / TA–TA–POP–TI–TI–POP.

Îmi denunţa, agasată, gelozia soţului ei, care nu voia deloc să priceapă, deşi ea îi repeta zilnic asta, că dacă, ar fi vorba, la o adică, toate măsurile lui de precauţie ar fi inutile, fiindcă nimic nu ar putea-o opri, dacă ea ar vrea, dar ea nu voia.

E drăguţă Marcela. Dar cu toate că TA–TA–POP–TI–TI–POP ar apare ca un răspuns la POP–POP–TI–TI, în realitate nu au nimic una cu alta. Fiecare cu melodia lui. Şi cînd ea se întrerupe, eu îmi reiau POP–POP–TI–TI-ul, declarîndu-i ritos că şi nevastă-mea e geloasă, iar ceea ce spun eu nu are nici în clin nici în mînecă nici cu TA–TA–POP–TI–TI–POP, nici cu gelozia lui

bărbat-su, nici cu nimic altceva decît cu POP–POP–TI–TI-ul din care nu mă mai simt în stare să ies, orice aş simula, spre universul înconjurător.

Marcela îmi face semn discret cu capul către uşa din spate. Şi eu, fără ca nimic să se modifice în aparenţa dintre noi, schimb instantaneu tematica POP–POP–TI–TI–ului, care pare să abordeze acum o dispută „serioasă", pe subiect de serviciu.

În vestiar a pătruns o fată cu păr blond, alb de blond în lumina filtrată de sticla groasă a luminatorului, lumină împrumutînd tuturor lucrurilor din jur degradeuri de nuanţe nefireşti.

– Daţi-mi, vă rog, un umeraş, perechea de papuci şi halatul de care am nevoie, rosteşte făptura blondă cu voce suavă.

Deşi nu are nici pic de accent străin, se vede că nu-i „de-a noastră" după felul, dealtfel corect, dar prea corect, de a construi propoziţia şi de a se exprima, în general.

Stă cu spatele către mine. Este aplecată către Marcela, deasupra tejghelei, nu-i zăresc decît profilul, iar ea nici nu mă ia în seamă. Poate că nici nu mi-a remarcat prezenţa. Pentru ea nu sînt decît **„ceva"** în uniformă, cam ca o mobilă, un simplu element de umplutură într-un spaţiu dat.

4 Şi, în fond, eu cine sînt? Ia, unul dintre mecanicii de întreţinere a piscinei la care vine să se scalde fata asta bogată de prin alte părţi, rătăcită aici ca să-şi petreacă vacanţa, sau cine ştie din care alt motiv obscur.

Bolnav şi obosit, nu mai fac faţă realităţii. Stress-ul mă demolează. Nu mai întrezăresc nici o soluţie de îmbunătăţire a situaţiei mele sociale viitoare. Mă simt apucat de fălcile de oţel ale unui animal mare şi rău care mă sfărîmă fără milă. Asist din ce în ce mai indiferent la propria mea ago-

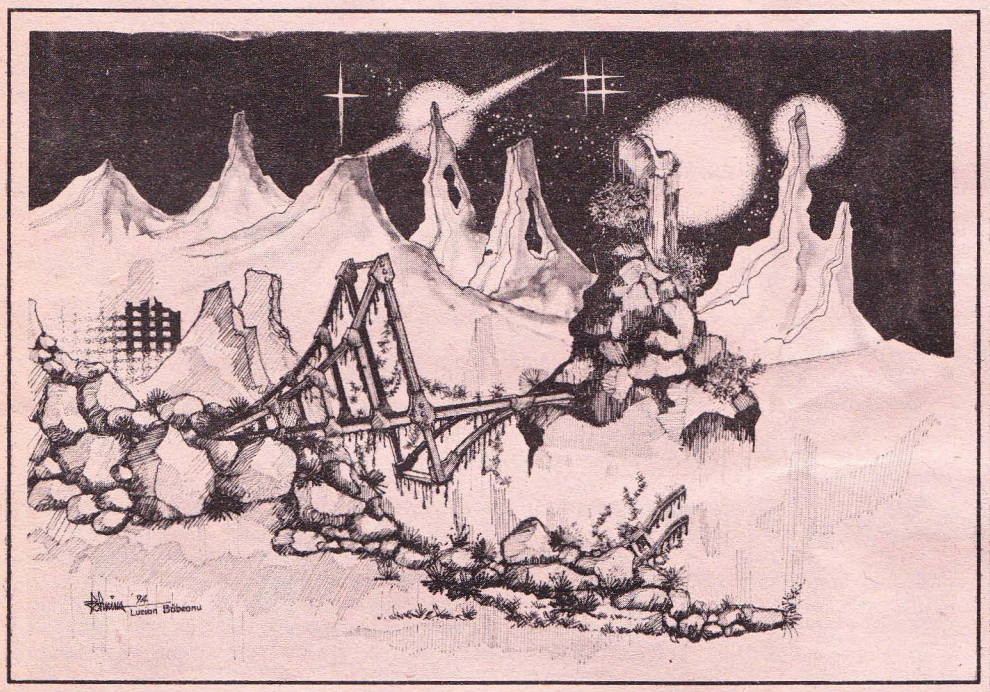

nie şi nu mai am suficientă forţă nici măcar să mă zbat. Peste extrem de scurtă vreme, peste tot mai puţine ceasuri, numărabile aproape, termenul scadenţei va bate, şi pricep că nu am lăsat în urmă nici măcar o rază de speranţă. În zori, alb, gol şi vulnerabil, voi fi un boţ colcăind sub stele.

Cine am fost, cine mai sînt?

Am fost tînăr, am fost chipeş, am fost orgolios şi tare, am fost cinstit. Dar toate acestea nu mi-au ajutat la nimic, să nimic. Mă spulberă vîntul nemilos, şi în urmă-mi rămîne doar hăul avid, neputinţa şi dezolarea.

În vestiar intră Şefu', şi eu îl abordez să-i explic POP–POP–TI–TI, şi abia atunci fata cea blondă se întoarce către mine, şi o văd cum arată, şi mi se taie respiraţia.

Este nemaipomenit de frumoasă.

Şefu tace şi el, şi o priveşte ca şi mine, cu gura căscată.

Vorba ceea: „Ce-i frumos îi place şi lui Dumnezeu".

Fata zîmbeşte, trece pe lîngă noi zicînd „pardon" şi urcă scările spre bazin.

Atunci ne dezgheţăm. Eu continui să bîigui POP–POP–TI–TI / POP–POP–TI–TI, şeful zice TI-POP-TA-TA, Marcela intervine mieros TA-TA-POP-TI-TI-POP, şi totul reintră în firesc şi banal. După un minut, eu mă retrag la mine în subsol, „la şobolani", cum glumim, referindu-ne la locul meu de muncă, aflat cu un palier mai jos de ai celorlalţi colegi.

5 Uneori îmi place să stau la taclale cu băiatul de la garaj. Cu ocazia asta intru la el şi trag cu coada ochiului la maşini. Spiritul forţei brutale, superficiale, fără trecut şi fără viitor, al veacului, zace întrupat în vehiculele strălucitoare parcate aici. Fiarele sclipitoare mustind de energie, cu toată criza bîntuind planeta – mostre ale inventivităţii unei civilizaţii tinere şi puternice, înălţîndu-se din mocirlă spre stele. Iată cîte obiecte diferite ca formă, destinate aceluiaşi scop!

Printre bijuteriile tehnice de aici, modele lansate cu mai multă sau mai puţină pompă de firme celebre, în ultimele zile am remarcat o minune cum n-am mai văzut. O marcă absolut necunoscută, a cărei amprentă încifrată heraldic pe botul bolidului ne-a consternat, şi pe mine, dar şi pe băiatul de la garaj, mai ales pe el, care era convins că văzuse la viaţa lui cam tot ce s-ar fi putut vedea.

Geamurile-oglindă sînt concepute de o asemenea manieră încît ne e imposibil să distingem ceva înăuntru. Caroseria îi era mult mai „scufundată" decît la maşinile obişnuite, drept pentru care nici nu i se zăreau roţile, complet mascate şi din părţi de aripile joase, sub care, oricît ne-am

am şi filmat-o de altfel. Pînă în momentul acela îi priveam pe americani ca pe nişte indivizi foarte îngîmfaţi şi foarte plini de ei, însă cînd i-am văzut într-o duminică dimineaţă, deci în momentul lansării, pe autostrăzile din jurul Centrului Spaţial, veniseră cu zecile de mii să vadă, chiar de la mare distanţă lansarea şi cînd s-a ridicat în aer şi i-am văzut aplaudînd şi chiuind mi-am dat seama că au toate motivele să se simtă mîndri de faptul că sînt americani şi au făcut ceea ce au făcut. Deci sentimentul cu care pleci din America este cel al unei mari aventuri pe care ai trăit-o indiferent dacă a fost de una, două sau treizeci de zile, o aventură pe care doreşti neapărat s-o repeţi.

- Ce pregăteşte *Nemira* pentru '94 şi ce îmi poţi spune despre antologia care va fi lansată la euROcon?

*- Se vor continua seriile începute anul trecut, se deschid direcţii şi se abordează scriitori noi, poate ar trebui să spun ce se va întîmpla cu direcţiile deschise anul trecut: "**Fundaţia**" continuă şi cred că se termină anul acesta, ciclul "**Dune**" continuă cu alte două cărţi, urmînd ca anul viitor să se încheie cu ultimele două volume, terminăm ciclul dedicat fraţilor Strugaţki, în schimb tipărim un segment important din opera lui Stanislaw Lem, debutul acesteia va fi prin februarie- martie cu "**Ciberiada**", de asemeni continuăm să-i publicăm pe Robert Silverberg, pe Norman Spinrad; ca nume noi, Luigi Menghini, Anne McCaffrey şi-am să mă opresc deocamdată aici şi voi completa cu numele româneşti printre care un titlu foarte important la vremea lui "**Grădina zeilor**" de Camil Baciu, va mai apare Lucian Merişca- "**Aventurile unor pămînteni în Exterior**" şi poate încă unul sau doi români, dar deocamdată nu vreau să fac promisiuni fără acoperire. Revenind la antologie, antologia asta ne sîcîie de vreun an jumate, doi că ar trebui să fie editată în România şi difuzată în străinătate, iar experienţele din '93: EuroConul din Anglia şi World Conul din San Francisco mi-au întărit convingerea că este absolut necesar. Americanii, mare lucru despre România nu ştiu, cel mult că e o ţară undeva în U.R.S.S., cel mult că e o Nadia Comăneci, ceva despre comunism şi un individ care a fost împuşcat şi cam atît. Despre literatura de science fiction din România aproape nimic, aproape nimic ca şi despre literatura din Europa, deci nu trebuie să ne supere prea tare. Despre Europa şi literatura science fiction... în afară de fraţii Strugaţki şi Stanislaw Lem sînt informaţii foarte puţine în Statele Unite, de altfel producţia editorială americană este foarte protecţionistă, se citesc între ei şi nu acceptă un autor care să nu fi trăit măcar puţin pe continentul american, de aceea este nevoie să se facă totul pentru a penetra şi pe piaţa lor. Nu neapărat pentru a face mare vîlvă cu o carte tradusă în limba engleză, dar măcar pentru a se şti că există undeva în Europa o ţară unde se scrie science fiction. Şi antologia de-aicea a plecat, fie o antologie bine întocmită, criteriul de selecţie este unul singur şi anume valoarea textelor în comparaţie cu ce se produce în străinătate, un criteriu de export, ediţia e îngrijită de Romulus Bărbulescu şi George Anania avînd ca redactor de carte pe Bărbulescu junior, este în traducere la Cezar Ionescu, iar stilizarea va fi asigurată de N. Lee Wood, soţia lui Norman Spinrad. Deci ea va fi gata la euROcon şi acolo va fi lansată în dorinţa de a sparge barierele limbii române, barierele puse faţă de cultura română şi de a sparge nepăsarea unor oameni care ar fi putut de mult să o facă în ultimii 20-30 de ani. Sper să fie un succes şi un prim pas în direcţia unei mai bune cunoaşteri a produselor româneşti.*

- Mulţumesc şi să ne vedem la lansare.

A consemnat
Ionuţ BĂNUŢĂ

străduit, nu am izbutit decît să bănuim nişte cauciucuri late şi mici, ca de „formula 1". Designul degaja şi el un aer imperial, de nezdruncinat. Era extrem de lată, robustă şi turtită, iar suspensiile ei erau absolut colosale: prima oară cînd ne-am sprijinit de ea a fost gata-gata să-mi rup gîtul. Faruri îngropate, portiere invizibile, tot ce vrei şi ce nu vrei avea maşina asta! Sub neonul subteranei era atît de argintie că părea să iradieze lumina din jur, mai degrabă decît s-o reflecte. Pînă şi numărul îi era absolut aiurea, în loc de litere şi cifre, purtînd semne stilizate, de neînţeles.

După cîteva zile îl întrebasem pe băiat a cui era maşina, fiindcă mi se părea curios să o regăsesc aici în fiecare zi. O dată, rătăcită din greşeală, hai, să zicem, dar de o săptămînă parcă îşi făcuse casa la noi.

– E a unei puştoaice, o străinează ... îmi spusese el. Ea, sau taică-su, ei sînt principalii investitori ai hotelului. El sînt „patronii". Pe banii lor s-a făcut totul. Mă mir că n-ai remarcat-o încă. Vine la voi, la piscină. E una cu părul foarte-foarte blond, aproape alb.

6. Am pîndit-o cînd a ieşit de la bazin şi am dat fuga, prin subsol, pînă la garaj, să ajung înaintea ei. Mă proptisem de un stîlp de susţinere şi fluieram a pagubă. Cînd blonda a apărut şi ea, m-am mirat că deşi era ditamai căluţul, cam cît mine de înaltă, se purta cu o delicateţe de păpuşă.

I-am zîmbit, mi-a zîmbit, şi, oprindu-se cu mîna pe un pliu al portierei, pliu pe care nici nu-l remarcasem atunci cînd cercetasem maşina cu băiatul de la garaj – se vedea treaba că trebuia să ştii exact locul pentru ca, apăsînd pe clapa de metal, aceasta să se deschidă dîndu-se peste cap – blonda m-a scrutat întrebătoare, crezînd probabil că aştept ceva de la ea.

– Nimic, domnişoară, nimic... am bălmăjit eu cuvintele, încurcat. Voiam doar să văd cum e autoturismul pe dinăuntru...

– Vrei să te urci? a întrebat blonda, parcă uimită.

– Nu, nu! Cum mi-aş permite? Nu, doar voiam să-mi arunc ochiul să văd bordul cînd deschideţi uşa...

– Dacă te interesează, poţi să urci, a zis ea, foarte binevoitoare, întredeschizînd a invitaţie portiera.

După.aceea a roşit, şi, nu ştiu de ce, am roşit şi eu, murmurînd:

– N-aş vrea să abuzez...

– Deloc. Încotro stai? Te pot duce pînă acasă...

7. Îmi venea să intru-n pămînt de ruşine. Nici nu ştiam dacă am voie sau nu să-i explic că sînt în timpul programului şi că n-am posibilitatea să părăsesc legal incinta hotelului, mai cu seamă că nici cu străinii nu prea eram sfătuiţi să stăm la discuţii – dar ce să mă mai complic? băiatul de la garaj îmi făcea semne disperate să-mi iau elan – mi-am făcut ochişorii roată şi n-am mai zărit pe nimeni altcineva în afară de noi pe acolo – băiatu-mi făcea semn din spatele blondei: „du-te, nu fi fraier!", ondulîndu-şi totodată gîtul ca un şarpe încercînd să vadă cadranele bordului luminat, din care aşa, de sus în jos, nu pricepusem nici eu mare lucru, şi am zis atunci „Hai să merg, dar nu-i nevoie să mă conduceţi nicăieri anume, ci doar rulaţi aşa, un pic, ori încotro, şi cobor într-o clipă, nici n-o să sesizaţi că am fost", după care am urcat în maşină, ferindu-mi cu grijă creştetul de pragul scund. Mi se părea atît de joasă ca o jucărie, încît îmi fusese teamă să nu cumva să fiu prea bine dezvoltat pentru marca asta de autovehicul. Cînd am ridicat privirea, de dedesubt, parbrizul mi-a apărut galben-rozaliu, luminos ca şi cînd soarele ar fi luminat dintr-o dată interiorul garajului. O maşină a intrat în mare viteză, şi băiatul s-a îndreptat spre ea. Privind peste umărul blondei, am observat coborînd, din maşina oprită în spatele stîlpilor, un tip în salopeta hotelului.

8. Blonda a demarat în trombă înfundîndu-mă pur şi simplu în scaun. Am strîns din dinţi, holbîndu-mă îngrozit la defilarea stîlpilor de beton printre care maşina executa un slalom dement. Cînd ne-am angajat pe pista prin care se ieşea din garaj, din faţă ne-a venit un alt vehicul în mare viteză, atît de repede îndreptîndu-se drept către noi, că geamu-i părea, ca şi al nostru, oglindă. Am închis, pur şi simplu, ochii. O fracţiune de secundă mai tîrziu eram deja pe autostradă. M-am minunat prin ce miracol scăpaserăm nevătămaţi.

– Ptiu! fir-ar, făcea-r-ar şi dregea-r-ar! am izbucnit cu năduf la adresa ălora de ne puseseră viaţa-n primejdie. Cum or fi intrînd ăştia aşa în garaj fără să se asigure!...

Şi POP-POP-TI-TI / POP-POP-TI-TI, tot aşa mai departe, fascinat de zîmbetul misterios din profilul blondei conducînd cu dezinvoltură.

Dar, privind înainte prin geamul strălucitor, am remarcat subit că maşinile pe lîngă care treceam atît de lin, nu stăteau nici ele. Sau, mai precis, nu **am remarcat**, ci **am dedus** că nu puteau staţiona, unele chiar pe banda rapidă, aşa că m-am înecat în cuvinte, simţind că mă ia ameţeala. Nu înţeleg cum, stomacul mi s-a întors pe dos în asemenea hal că am avut senzaţia că stă în piept, cu nasul înfipt într-o materie vîscoasă, întors cu picioarele-n sus, ca paraşutiştii.

„Mamă, asta-i nebună!" mi-a fulgerat prin minte, şi nu am răsuflat mai uşurat decît după ce am răzbit pe autostrada către mare. Am presupus că afară trebuie să se fi întunecat , fiindcă lumini aprinse au prins a defila către noi pierzîndu-se într-o clipă în urmă. Dar prin parbrizul derutant, totul continua să se străvadă însorit, ca la amiază.

– Vă grăbiţi foarte tare? am murmurat către blondă.

– Eu? s-a mirat ea. Nici gînd! **TU** te grăbeşti, după cîte am înţeles.

Asta cam aşa era, dar totuşi graba mea nu era la maniera la care să mă întorc înapoi cu picioarele înainte.

Fără să-şi ia ochii de la cataracta de lumini în care ne prăbuşeam, fata a întins o mînă şi a declanşat un casetofon, oarece, că peste noi a răbufnit o muzică extraordinară. Era ceva progresiv, o polifonie sintetică al cărei ritm cînd se frîngea, cînd se împletea în ţesături de fraze melodice diafane, de necuprins cu mintea. Au ăştia, dom'ne, nişte formaţii nemaipomenite, de răsar în fiecare zi cîte două-trei, ca ciupercile după ploaie. Nu ca la noi, să rămînă cîte-un ghilabadist o mie de ani să-ţi zică de-ale lui Gică Petrescu pînă-ţi creşte barba albă.

– Cîţi ani ai? am întrebat-o pe blondă.

– Cîţi îmi dai? mi-a răspuns ea.

Mă uitam la figura-i concentrată asupra volanului despicat, ca de avion, al maşinii.

– Nu ştiu. Nu-mi dau seama, am zis.

– Cincisprezece.

Am căscat gura ca prostul.

– Dar nu încerca să faci paralele... a continuat. Tu cît ai?

– Treizeci, am murmurat.

– Sînt mai mare ca tine, a zis .

Mă uitam la ea prostit.

– Cum adică? am întrebat-o.

A tăcut o vreme, privind pe geam drept înainte, fără să clipească.

– E greu de explicat, a zis. Nu o să înţelegi.

Mi-am aruncat iar privirea afară. Luminile veneau către noi ca fulgerul, nici nu mai pricepeam ce reprezintă: faruri, focuri, lumini de oraşe... Un punct violet ca un mic soare răsărea undeva, înainte, în centrul parbrizului. Apoi creştea pînă acoperea orizontul, trecînd pe lîngă noi într-o dîră incandescentă ce se pierdea în urmă. Forme şi culori vii, ciudate, ca şi cînd ar fi luat contur din neant: nori luminescenţi, îngrămădiri de bulgări de lumină, uriaşe pete de roşu, mase verzi de flacără. Un delir. O beţie.

„Beţia vitezei", mă gîndeam.

– Tu nu ai visat niciodată o femeie? Femeia-din-vis?

– Eşti căsătorit? m-a întrebat ea îngîndurată.

– Da.

Am vrut să mai adaug ceva, dar ce să mai spun? POP-POP-TI-TI ? În nici un caz! Disicuţia cu fata asta, întîlnirea noastră, îmi stîrneau impresia că aş putea, acum ori niciodată, să ies din stupizenie. Vedeam ceva dincolo de cursa de şoareci în care mă simţisem închis de atîta amar de vreme că renunţasem pînă şi la speranţe.

– Ei bine, a continuat ea, relaxîndu-se pentru prima dată de la plecare şi întorcînd ochii spre mine (maşina gonea mai departe, ca din puşcă), ei bine, poate că nu te-ai gîndit niciodată la una ca asta, dar femeia din visul tău trebuie să viseze şi ea ceva. Visul ei este un bărbat. Eşti tu.

Am cumpănit în minte ipoteza. Da, dacă ea este visul meu, de ce nu aş fi, la rîndu-mi, visul ei. Aşa era firesc.

– Între tine şi ea există însă o prăpastie de timp. Între tine din visul ei şi tine cel real se cască o cataractă de 5-10 ani. Între visul tău şi ea, aceeaşi cataractă, dar cu semn contrar.

– Dar atunci... am tresărit, străpuns de o idee.

– Da, spune! a părut ea interesată de ce voiam să zic.

– Atunci, eu cel prezent, sînt trecutul visului ei. Vorbind despre visul ei, ea mi-ar vorbi despre viitor.

– Exact, a confirmat blonda.

– Foarte interesant.. am murmurat. Şi tu... pardon (mi-am luat seama imediat), şi ea...

– Nu-i nimic, mi-a zîmbit blonda. Continuă.

– Şi ea, cea din prezentul visului meu, este trecutul celei reale.

– Întocmai, a confirmat fata.

– Cei doi din vis sînt despărţiţi de o crevaşă de timp aruncîndu-i pe veci departe unul de celălalt!

– Absolut corect, a aprobat ea.

– Ce porcărie! am exclamat. Întreaga lor viaţă reală sună asemeni unei sinucideri spirituale.

Fata nu a mai zis nimic.

De de parte, din zare, se îndrepta către noi un soare galben.

L-am depăşit iute, înfingîndu-ne într-o pată de verde şi albastru.

Într-o clipă m-am regăsit în trepidaţia autostrăzii. Ca şi cînd mi s-ar fi luat o pînză de pe ochi, recunoşteam în petele de lumină bulevardul, hotelul, poarta garajului. În frîna care a urmat mi s-a părut că mă dau peste cap. Atmosfera de ulei s-a retras. Am zărit venind peste noi din întunericul garajului o maşină cu geamuri ca oglinda. Am strîns involuntar din pleoape.

Cînd am oprit, am avut impresia că într-o lumină din dreptul uşii zăresc un ins în salopeta hotelului, lîngă care o fată blondă urca la volan, dar portiera s-a trîntit imediat şi maşina abia întrezărită a demarat, într-o clipă, în mare viteză. Nici nu ştiu cînd i-am mulţumit blondei, maşina a ţîşnit părînd că nici nu atinge solul, clipind din luminile roşii de poziţie. Băiatul de la garaj venea către mine, consternat, întrebîndu-mă cînd m-am întors:

– N-ai mai plecat cu blonda? se uită la mine de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Eşti un fraier!

Nu i-am răspuns nimic. În mintea mea se oprea o stranie disociere.

Am intrat în vestiar, aiurit. Marcela, prinsă într-o şuetă cu Şefu', măcănea monoton: TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP / TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP. Dintr-o dată urechile minţii mi s-au deschis şi am priceput ce spune:

– Bărbatu-meu este cel mai de comitet om din lume. Nu mă controlează niciodată cînd vin, unde mă duc, ce fac. Mai zilele trecute l-am şi întrebat dacă nu se teme că s-ar putea să-mi fac de cap cu altcineva, şi el mi-a răspuns „Treaba ta". Ce părere aveţi? „Treaba ta".

– Şi nevastă-mea la fel, m-am băgat eu în vorbă. Mă auzeam fredonînd un cîntec necunoscut şi nou, de care mă minunam, de parcă, străin de mine însumi, aş fi asistat la un spectacol dat de altcineva în rolul meu:

– TA-TA-TA-POP-POP-TI-TI-POP/ TA-TA-POP-POP-TI-TI-POP.

Şefu' intervenea şi el din cînd în cînd:

– POP-PI-PA-TA-TA-TI-PIP-POP / POP-PI-PA-TA-TA-TI-PIP-POP, punctat de Marcela:

– TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP/ TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP.

Şi noi sîntem la fel. Şi noi sîntem tot aşa. Nu-i nevoie să afişezi dezgust faţă de personajul descris, aşa cum nici faţă de tine nu resimţi nimic deosebit. Sub-zistînd asemeni, astăzi, un secol şi mai bine ne desparte, durata crescînd direct proporţional cu pătratul distanţei. La întrebarea pusă pusă azi, răspunsul tău va ajunge prea tîrziu, niciodată, se poate spune, cum îi plăcea înţeleptului Costea Andrei să mă citeze adesea.

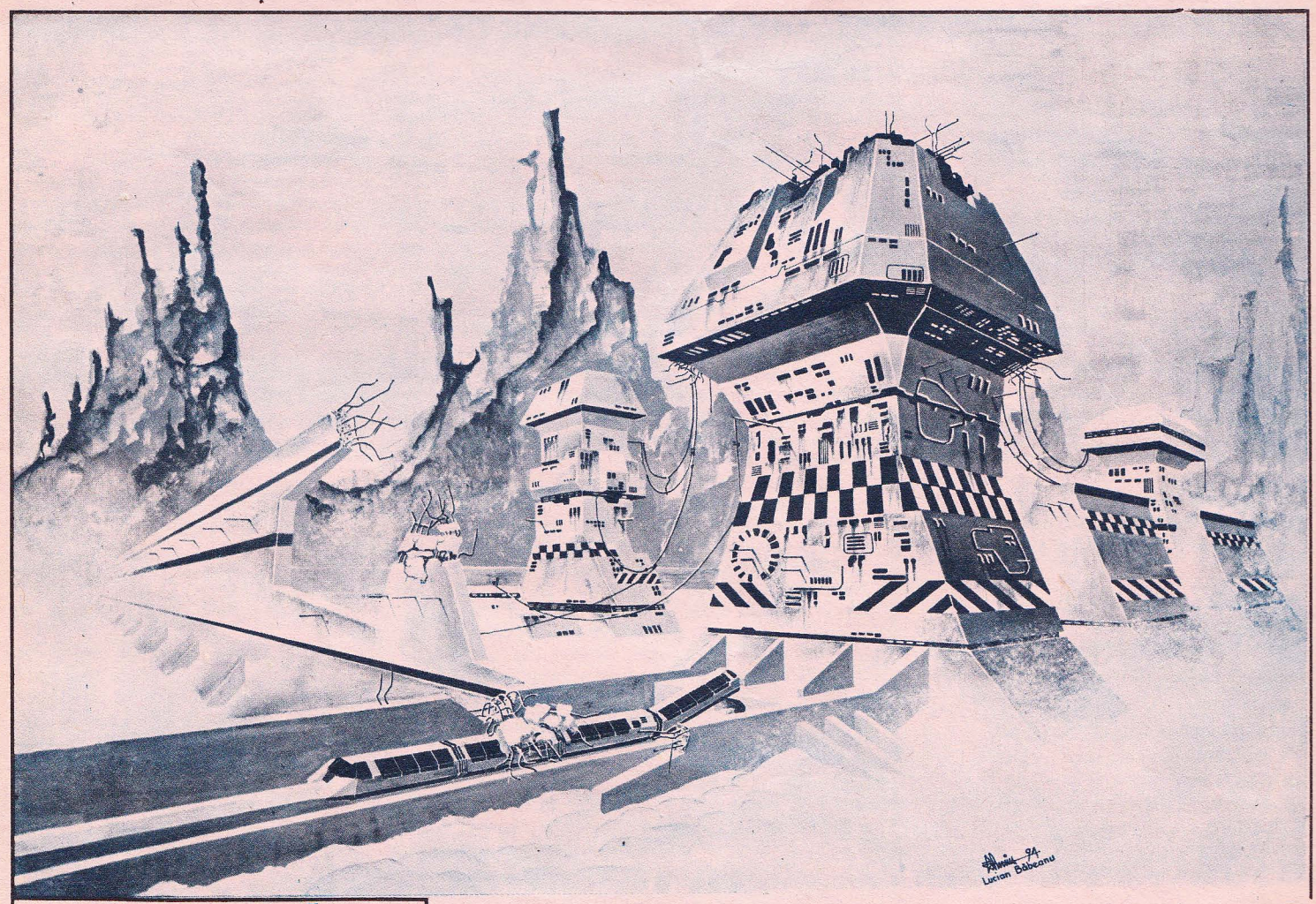

Grafică de: Lucian BĂBEANU

Plan editorial NEMIRA
ianuarie - iunie 1994

Colecţia BABEL – HORROR

Stephen King – CHRISTINE
W.P. Blaty – EXORCISTUL
Dean R. Koontz – ÎN SLUJBA ÎNTUNERICULUI
Stephen King – MISERY
Dean R. Koontz – MIEZUL NOPŢII
Stephen King – IT

Colecţia NAUTILIUS

Chiar Asimov v-ar fi îndemnat să le citiţi
Isaac Asimov – A DOUA FUNDAŢIE
Gerard Klein – GAMBITUL STELELOR
Robert Asprin şi Bill Fawcett – MERCENARUL
Norman Spinrad – AGENTUL HAOSULUI
Rose Estes şi Tom Wham – SABIA LUI SKRYLING
Daniel Walther – AMBUSCADĂ PE ORNELLA
Marco Pensante – ZIUA ÎNTUNERICULUI
Robert Silverberg – PASAGERII
Katherine Kurtz – INIŢIATUL
A.E. van Vogt – SLAN
Philipe Curval – TOŢI SPRE EXTAZ
Lucian Merişca – AVENTURI ÎN EXTERIOR
Isaac Asimov – MARGINEA FUNDAŢIEI
Philippe Curval – NISIPURILE DE PE FALUN
Camil Baciu – GRĂDINA ZEILOR
Anne McCaffrey – DOONA
L. Menghini – REACŢIE ÎN LANŢ
Philip K. Dick – TIMPUL DEZARTICULAT
Frank Herbert – COPII DUNEI
Norman Spinrad – STĂPÎNUL SVASTICII
Fredric Brown – HOINAR PRIN SPAŢIU
Robert Silverberg – INTERFEŢE PERICULOASE
Gerard Klein – UCIGAŞII DE TIMP
Roberto Quaglia – VAGABONDUL INTERSPAŢIAL
Mihail Grămescu – CÎNTECUL LIBELUNGILOR
Isaac Asimov – FUNDAŢIA ŞI PĂMÎNTUL
Brian Aldiss – GREYBEARD
Abraham Meritt – CORABIA ZEIŢEI ISHTAR
Isaac Asimov – FUNDAŢIA RENĂSCUTĂ
Frank Herbert – ÎMPĂRATUL DUNEI
Norman Spinrad – CAVELRII TORŢEI
U.K. Le Guin – MÎNA STÎNGĂ A ÎNTUNERICULUI
Poule Anderson – DANSATOAREA DIN ATLANTIS

Lee Killough

De împărţit aceeaşi casă

Lee Killough a scris pentru FDSF o serie de povestiri deosebite care se inspiră din aceeaşi temă (viitorul artelor) şi au acelaşi decor (o colonie de artişti numită Aventine). Povestirile sînt separate şi se pot citi izolat. Cea care urmează povesteşte vizita făcută în Aventine de Selene şi Amanda, două personalităţi deosebite care împart trupul aceleiaşi tinere şi frumoase femei.

Amanda Gail şi Selene Randall au sosit în Aventine în pauza de toamnă, cînd şi ultimii locatari ai verii se întorseseră la slujbele lor sau plecaseră în sud după soare, iar pînă la iarnă mai erau cîteva săptămîni. În oraş abia dacă au fost observate şi dacă obişnuita mea colegă de cameră nu s-ar fi deplasat (prin trecătoarea cosmică Diana Mountain) la o Convenţie a Artiştilor Astrali, poate că ele n-ar fi fost pentru mine nimic mai mult decît cliente; cîte o dată noaptea cînd nu pot dormi doresc să-şi fi ales altă agenţie imobiliară sau să fi venit în altă perioadă.

Singur în plictisul toamnei, ăsta eram eu în clipa cînd Amanda a păşit în biroul meu purtînd seminţele tragediei la care mă alesese grădinar.

„Matthew Gordon"? a întrebat cu voce slabă, dulce-ezitantă care-mi amintea de emisiunile electorale din ultima campanie cînd lăuda virtuţile senatoriale ale lui tăticu, „Sînt Amanda Gail. V-am scris în legătură cu închirierea unei cabane".

Am aprobat" Am primit scrisoare dumneavoastră". Fotografiile erau needificatoare. Nu numai că am fost surprins s-o găsesc mai înaltă decît credeam, aproape cît mine, dar nici o cameră de luat vederi n-a prins vreodată strălucirea ce plutea pe faţa limpede şi netedă şi îi dădea un aer de Madonă din Renaştere, un farmec nostalgic valurilor de păr arămiu şi rochiei cu talie înaltă stil Regency. Am întrebat „Cîte persoane"? Ochii, cu strălucirea caldă a aurului mă priviră printre gene. "Eu singură". Am aprobat din nou, în timp ce mă întrebam mirat dacă Amanda Gail se poate considera vreodată cu adevărat singură. Cearta violentă şi apoi divorţul dintre fosta campioană olimpică Margot Randall şi Senatorul Ch. Cristopher Gail au produs o ruptură traumatică nu numai în copilăria Amandei, ci în chiar psihicul ei. Acum 5 ani cînd Margott Randall a murit într-un accident de novercraft şi Amanda a rămas definitiv la Washington, s-a descoperit pe neaşteptate că aproape toată copilăria, Amanda Selene Gail a avut personalitate dublă: Amanda Gail dar şi o alta ce-şi spunea Selena Randall. Ştirea şi hotărîrea lor de a rămîne persoane juridice distincte le-au trecut pe locul I din coloanele presei de scandal.

„Senatorul Moran mi-a spus că aici aş putea locui retrasă, fără publicitate. Este adevărat?"

„Da. Aventine are destui cetăţeni bogaţi sau celebri ca să ia în seamă unul în plus şi cum la noi nu sînt hoteluri, transport în comun, iar telefericul din Gateside e singura cale de acces în afara avioanelor particulare, am reuşit să descurajăm reporterii şi curioşii."

„Minunat" şi zîmbi. Zîmbetul ei era cu totul remarcabil şi aducea strălucirea pînă la incandescenţă.

„Maşinuţa mea e afară. Am să vă arăt ce am disponibil". Aveam o listă cu căsuţele ale căror proprietari de vară autorizau închirierea pe timpul iernii contra întreţinerii proprietăţii şi acestea erau cam peste tot în Aventine, de la apartamente lîngă piaţa mare, pînă la cabane izolate în pădure şi de-a lungul malurilor celor două lacuri: Lunamere şi Heliomere. I-am spus toate astea Amandei în timp ce ne instalam în microautomobilul meu şi smulgeam obiectul din inerţie. Atracţia turistică de bază pe Lunamere era îngheţul total de iarnă avînd ca rezultat 16 km^2 de gheaţă pentru patinatori. Heliomere era alimentat de izvoare calde şi apa avea 35^0 C, bună pentru înot tot timpul anului.

"Nu sînt bună înotătoare, dar prefer apa caldă celei îngheţate". Am condus-o la o cabană tip A la nr. 43 Apollo Drive., pe malul de jos al lacului Heliomere. Era numai bună pentru o singură persoană, avea platformă de lemn şi balustradă de jur împrejur, şi trepte spre plajă. Amanda admiră întinderea albă de nisip ceea ce ar fi fiatat Consiliul Municipal; trebuie că au cheltuit ceva ca să importe tonele alea de nisip din cine ştie ce lume îndepărtată a Sistemului şi să acopere cu ele muchiile stîncoase din peisajul original.

Interioriul cabanei i-a smuls Amandei unul din zîmbetele acelea neimitabile. Totul era mochetat şi în timp ce se îndrepta spre bucătărie, cînd mergea pe spaţiul din faţa căminului, şi cînd se întoarse să vadă dormitorul, fiecare locşor atins de piciorul ei îşi schimba culoarea într-un galben palid. S-a oprit surprinsă la început şi a rîs, apoi şi-a plimbat mîna pe spătarul unui fotoliu.

Fotoliul şi-a schimbat prompt culoarea realizînd un motiv din verde pastelat şi galben lămîios. „Polisenzitive", zise surprinsă." Păi, n-am mai văzut aşa ceva de cînd eram mică". Se aşează în fotoliu, privind valul de culori ce înainta pe toată suprafaţa şi contururile schimbîndu-se şi atenuîndu-se amuzant, „Ce drăguţ". Din nefericire nu era chiar aşa tot timpul.

Materialele psihosenzitive terestre sau extraterestre care trebuiau să împrumute poli senzitivelor datele personalităţii proprietarului şi dispoziţiei sale deveneau nocive dacă erau în folosinţa mai multor persoane sau dacă proprietarii erau fiinţe hipersensbile. Ele dezvoltau forme şi culori al căror efect asupra oamenilor mergea de la indigestia simplă, la greaţă violentă. Polisenzitivele erau inofensive pentru Amanda, căci puteau să o recunoască pe ea şi alter ego-ul ei fără conflicte de culoare. Amanda zise „Cred că am s-o ia. Vreau să semnez contractul". Îi trecu brusc prin minte: „Selene trebuie să semneze şi ea?" Lumina-i scăzu din intensitate, apoi se stinse, lăsînd în loc o faţă slabă într-o rochie demodată. Ridică mîna şi-şi aranjă o buclă arămie deasupra tîmplei. Am liniştit-o. „Nu-i nevoie. Nici o autoritate nu v-ar recunoaşte ca entităţi diferite. Ce semnează una e legal valabil şi pentru cealaltă." Eram surprins de efectul întrebării anterioare asupra ei. Mi-am pus cît mai multă căldură şi înţelegere în glas. „Atunci să mergem înapoi la birou şi să semnăm. Vă puteţi muta chiar azi" Coborînd muntele, i-am arătat vilele şi proprietăţile unora din celebrii noştri concetăţeni: Lilith Manors, vedeta, scriitorul Forest Jovich şi extraterestrul nostru simpatic Gephhal Gephhamma. M-am simţit recompensat cînd

am văzut strălucirea revenind în preajma ei. La birou i-am explicat că proprietarul închiriază cabana numai pînă în mai. Condiţia îi convenea şi ei? „Cred că voi pleca pînă atunci, poate chiar mai înainte. Mi-am luat o vacanţă scurtă, pînă o să mă hotărăsc ce-o să fac de aici încolo". M-am mirat „Ţi-ai părăsit tatăl?" Ea îşi coborî ochii. „Tata s-a recăsătorit luna trecută. Nu mai are nevoie de mine, şi oricum o femeie la 26 de ani trebuie să aibă casa ei". „Nu-ţi înţeleg totuşi intenţia. Ca balerină ai cîştigat aprecierile criticilor". Strălucirea-i păli din nou „Selene dansează. Eu n-am nici o legătură cu asta. „Dar dacă ea ştie" Am început, dar văzînd că strălucirea îi pierise complet „Iartă-mă. N-am vrut să te mîhnesc. Mă întrebam numai... Ca toată lumea". Nu-i simţeam amărăciunea în voce dar avea o modulaţie a tonului care trăda. M-am întors la afaceri: „Dacă în mai nu vei dori să pleci, o să-ţi găsesc altă locuinţă." S-a legat din nou de bucla rebelă. „În mai vei discuta cu Selene."

Eram din ce în ce mai serios. Ziarele au scos subiecte grase din modul cum Amanda şi Selene şi-au împărţit timpul, dar cum nimeni nu ştia ceva concret toate au rămas simple speculaţii.

Doar vechea împărţire a timpului de custodie a copilului, se cunoştea public: Din ianuarie pînă-n iunie pentru Margot Randall. Iulie pînă-n ianuarie pentru Senator. Se părea că fetele îşi împărţeau la fel anul. Mi-am muşcat limba înainte de a veni din nou cu vreo întrebare indiscretă şi m-am grăbit să-i aduc contractul de la secretara mea. Cît timp îşi folosea degetele la maşina de scris analizam diferenţa între ceea ce simţea Amanda pentru Selene şi ce se scrisese în ziare. Acolo totul părea al naibii de nostim aşa că acum cîţiva ani tot felul de indivizi care sperau să găsească altă personalitate sau chiar două trăind liniştite în interiorul aceluiaşi trup cu ei goneau către canapelele psihoanaliştilor. Ştiu pe unii perfect normali care erau atît de luaţi de val încît maimuţăreau dedublările de personalitate.

A. era încă închisă în ea cînd i-am dus contractul. I-am oferit persoana şi maşina mea pentru transportarea lucrurilor de la staţia de teleferic la cabană.

A acceptat, şi-n timp ce adunam bagajul cuprinzînd şi un cufăr enorm care aproape a umplut maşina, m-am străduit să fiu amabil şi amuzant. În final am reuşit s-o fac să strălucească din nou. Ne-am despărţit după ce i-am lăsat cheile, numărul meu de telefon şi sfatul de a ţine închise uşile cît cabanele vecine rămîneau pustii. I-am promis s-o chem la telefon a doua zi ca să aflu dacă mai are nevoie de ceva. "Dar, te rog nu prea devreme", zise „Îmi place să dorm pînă mai tîrziu".

„Atunci ce-ar fi să vin pe la amiază. Putem lua masa undeva şi am să-ţi arăt împrejurimile", zîmbi. „Sună ca o propunere atrăgătoare". Tot lîngă Heliomere locuiam şi eu, cam la un km de cabana Amandei. Mă cam scol devreme şi a doua zi cînd îmi făceam plimbarea de dimineaţă pe plajă, n-am găsit nici un motiv ca să nu trec pe la cabana ei. Aş fi aruncat o privire aşa ca să văd dacă totul e în ordine, şi apoi m-aş fi întors s-o iau la prînz cum ne înţelesesem.

Tocmai savuram porţii serioase de abricont pe nări şi pe trahee şi efectul suprarealist al aburilor ridicîndu-se deasupra locului de culoare roz cînd am văzut-o pe Amanda alergînd de-a lungul plajei înaintea mea, cu părul fluturînd liber ca o flacără.

O clipă am intrat în panică, dar am realizat că purta tricou şi şort şi pur şi simplu alerga, nu fugea de ceva sau cineva. M-a văzut în aceeaşi clipă. S-a răsucit ca şi cum ar fi vrut să-şi continue alergarea, apoi s-a oprit şi a aşteptat s-o prind din urmă. „Credeam că-ţi place să dormi dimineaţa".

„Mandy doarme" zise pornind mai departe. Aproape că m-am împiedicat cînd m-am întors s-o privesc „Eşti Selene"! Chiar că arăta altfel. Ţinea capul sus, asta o făcea mai înaltă. Privea direct în ochi, nu printre gene, iar culoarea irisului avea acum ceva din cenuşiul metalic al topazului.

Alergînd uşor lîngă mine, răspîndea în jur atîta energie încît părul de pe braţul de lîngă ea se electrizase. Pînă şi vocea i se schimbase, avea timbrul mai înalt, hotărît şi ritmul cuvintelor rapid. „ Astăzi eşti şefă de cart?" am întrebat. „Nu". Îşi aruncă părul pe spate „Oficial nu ies decît în ianuarie. Am venit pentru antrenament". Am ridicat din sprîncene „Silitoare fată!". „De nevoie. Dacă nu exersez zilnic fac întinderi şi nu-mi ies elevaţiile". Fără să încetinească ritmul scutură din cap şi zîmbi. „Elevaţiile". Se opri şi se întoarse către mine „Vreau să te rog ceva. Mandy nu ştie de antrenamentele mele, n-ar înţelege ce importanţă au pentru mine. Aşa că azi la masă te rog să nu-i spui că m-ai văzut". M-am încruntat. „Dar dacă tu ştii de întîlnirea de la prînz, ea de ce nu ştie de antrenament?" „Eu sînt trează tot timpul. Ea e conştientă numai cînd iese". Nu părea prea echitabil. Parcă mi-ar fi citit gîndul, zise. „N-am vrut-o eu. Aşa merg lucrurile". Porni către cabană, înclinată în faţă ca şi cum s-ar fi luptat cu o lesă invizibilă. Aproape că auzeam duitul energiei electrice din lăuntrul ei. „N-ai să-i spui, nu-i aşa?" a întrebat neliniştită. M-am gîndit un moment. Prezenţa Selenei nu prezenta nici un pericol, mi-am zis: „Nu, nu-i spun". A oftat uşurată, „Gordy, eşti un prieten adevărat. O să ne mai vedem". Şi gata s-a rupt lesa. A ţîşnit prin nisip şi parcă asta n-ar fi fost de ajuns a început să facă roata şi flic-flac înainte. A trecut de o cotitură a plajei şi s-a pierdut din vedere, tot rotindu-se; cînd am ajuns la curbă dispăruse.

La amiază Amanda mă aştepta dincolo de platforma cabanei. A coborît treptele în faţa maşinii cu o graţie de regină, cu totul în afara teribilei energii stăpînite de Selene, încît greu ai fi crezut că folosesc acelaşi suport fizic.

„Bună dimineaţa, Mr. Gordon!" Zîmbi lăsîndu-mă fără respiraţie „Unde mergem?"

„La o cafenea: Galeria". În afară de faptul

Cronica'

Eu şi fesul red. şef Adrian Bănuţă am fost prezenţi la prima şedinţă din acest an a asociaţiei, se pare foarte cunoscut după „RomCon-ul" din 1993, „Quo Vadis" din Ploieşti.

Şedinţa s-a desfăşurat sub bune auspicii şi a debutat cu ameninţarea că cei care vor fuma o vor face în stradă, timpul umed şi friguros fiind un argument suficient de convingător pentru o prezenţă bună în sală. Din surse autorizate am aflat că membrii cenaclului îşi preţuiesc în mod deosebit şeful – dnul Dan Tărăcilă, căci în clipa cînd acesta, în urmă cu puţin timp, a încercat să-şi dea demisia, a fost refuzat cu indignare. Au fost prezente aprozimativ douăzeci de persoane care nu s-au sinchisit de vremea dubioasă considerînd că activitatea în sînul cenaclului e cu mult mai importantă decît să-ţi numerii banii sau să faci copii.

Aşa am aflat că după 6 luni de provizorat Dan Coroiu şi-a plătit, în sfîrşit, cotizaţia **(trei sute de lei pe lună).** Fireşte că salariul de inspector şef nu i-a permis pînă acum acest lucru. De asemenea cel care nu va plăti cotizaţia îşi va muta gîndul de la orice tabără de creaţie din cuprinsul anului în curs. Dănuţ Ivănescu a fost de părere că garda reprezentativă a cenaclului va fi pe picior de activitate febrilă iar un oarecare Dan Tărăcilă a fost etichetat drept rezervă.

Se pare că „Quo Vadis" posedă reale posibilităţi materiale şi finanţiare pentru că are şi un trezorier şi acesta în persoana drei Mihaela Gheorghe care a ridicat problema inflaţiei majorînd suma contribuţiei băneşti la suma de 500 lei, cu penalizările de rigoare pentru răii platnici (care abundă!) Pînă la urmă Petrică Sîrbu, Cătălin Ionescu, Iulian Dorobanţu şi fanul traducător Bogdan Chirilă au ajuns la concluzia că vor face totul pentru propăşirea pe mai departe a ceea ce se cheamă „Quo Vadis" – membru fondator al Federaţiei naţionale. Cu toţii s-au îngrămădit să laude „Jurnalul SF" specificînd că nu vor renunţa nici în ruptul capului la colaborare decît în clipa în care va fi lansată propria revistă, lucru care se va întîmpla foarte curînd.

Lucian BĂBEANU

N.n. Întrucît între timp evenimentele s-au precipitat în interiorul cenaclului se cuvin cîteva precizări: la şedinţa din 29.01 a.c.- la care am participat împreună cu Mihai Hăulică - Dan Tărăcilă şi-a redepus cererea de demisie care i-a fost acceptată. Timp de o lună interimatul va fi asigurat de secretarul asociaţiei Iulian Dorobanţu, mai cunoscut în fandom sub simpaticul pseudonim de Iulă. **(Ionuţ Bănuţă)**

? %

Chiar dacă pe ansamblu nu este prea mulţumit de viaţa pe care o duce, de visat, Mister B. visează frumos. Poate tocmai de aceea atunci cînd, treaz, îşi aduce aminte... dar să lăsăm asta. Chiar şi treaz are un motiv foarte întemeiat să fie mulţumit. Încă trăieşte! Pentru a savura mai bine ideea şi avînd şi gîrul unei îndelungate activităţi în domeniul ascuţitei muchii ce separă viaţa de moarte, Mister B. ar folosi negarea alternativei: încă n-a crăpat! Totuşi visele sînt... mmm... chei.

Chiar şi acum răstignit pe mijlocul patului imens de două persoane mîrîie satisfăcut în somn, mîngîind cu stînga, numai cu stînga formele voluptoase ale unei blonde sculpturale, naturală 100%, bineînţeles. Nici măcar o sutime de procent de metal-plastic. Gura întredeschisă, două petale însîngerate, nările fremătătoare şi ochii... limpezi, negri, albaştri, căprui, verzi (nu se poate hotărî) în care se reflectă buzele lui senzuale, muşcate de dinţii de un alb orbitor, ochii aruncînd văpăi (mai ales

că fusese unul din cele 2 localuri deschise în ultima lună, interesant era că în timp ce aşteptam comanda puteam să ne învîrtim prin local şi să privim expoziţia de pictură şi sculptură a artiştilor locali.

„Probabil aveţi pe-aici o colonie întreagă de artişti" spuse A. privind colecţia. Mîngîie curbele moi ale unei sculpturi sanotropice a lui Dummond Cospar. Şi sculptura începu să cînte uşor;

„Avem. Negustorii sînt simpli oameni de afaceri ca mine şi sînt în minoritate printre artiştii şi celebrităţile de aici. De fapt Aventine e un fel de sat mai mare.

„Şi unde sînt împrejurimile de care vorbeai?"

„Păi avem cea mai neobişnuită colecţie de arhitectură din lume."

Mă privi neîncrezătoare cu ochii ei aurii. „Arhitectură?" Am zîmbit.

„Sînt cum e şi firesc, un cunoscător în materie de clădiri şi vă garantez, Miss Gail, că nu veţi găsi nicăieri o astfel de liberă aplicare a idiosincrasiilor în designul locativ." După ce-am dat telefon la birou ca s-o anunţ pe Cora unde eram de găsit, am urcat-o pe Amanda în maşină şi am pornit să-mi demonstrez afirmaţiile: Serialul sultanilor, templele greceşti, conace boiereşti, şi coastele Normande, le-am depăşit cu nepăsare, aici deveniseră ceva obişnuit; dar a fost cu adevărat uimită în faţa unor construcţii precum copacul casă, ale cărui camere se desfăceau ca buchetele de flori pe scările ieşind ca nişte ramuri ici şi colo din clădirea de la parter. Am mai văzut grotele şi galeriile, scobite în faleza de lîngă lac; şi aiureala îngrămădită numită Casa Veselă.

„Minunat", zise, „Şi locuieşte cineva înăuntru?". Dar ceea ce era cu adevărat minunat era după amiaza în compania ei, la braţul meu şi bucurîndu-se de fiecare lucru nou cu un fior de plăcere sau cu respiraţia tăiată de surpriză. În timpul după-amiezii a început să nu-mi mai spună Mr. Gordon, ci Matthew. Aş fi preferat Matt, dar cînd i-am spus-o şi-a plecat ochii şi a zis: „Dacă nu te deranjează, prefer o oarecare formalitate. Ştii, tata spune că goana asta modernă spre intimitate promovează sexualitatea, dar nu favorizează conversaţia şi înţelegerea reciprocă".

Nu mă simţeam în stare să mă opun Senatorului. „Înţeleg că nu ţi-ar place să-ţi spun Mandy?"

„Nu!" Vehemenţa negaţiei m-a făcut să tresar. Şi-a coborît brusc tonul şi a adăugat „Prietenii mei îmi spun Amanda."

Am încercat, în timp ce o conduceam acasă, să mai smulg încă o oră-două împreună invitînd-o la cină. M-a refuzat zîmbind „Trebuie să termin despachetatul". „Te pot ajuta". A dat din cap. „În orice caz, mulţumesc pentru intenţie." Am făcut-o să promită că o să ne întîlnim şi o să-i pot arăta şi a doua zi casele din afara oraşului, apoi am şters-o acasă gîndindu-mă mereu la ea, la compania ei plăcută şi relaxantă. Şi, mă mai întrebam cînd o s-o mai văd pe Selene.

Am găsit în dimineaţa următoare un bileţel de la ea agăţat de uşă.

„Gordy, de ce n-ai insistat cu cina de aseară? În atribuţiile de gazdă în casa Senatorului nu intra şi pregătirea mîncării. Aşa că dă-i lui Mandy prilejul să mănînce ca lumea, la o pensiune". Nesemnat, biletul avea un scris mult mai îngrijit decît mă aşteptam la Selene, dar nu-mi puteam închipui pe altcineva scriindu-mi.

Am sunat-o pe A, la amiază. Fără să-i pomenesc de bilet, am întrebat-o cum stă cu gătitul. „Păi, ştii, arunc diverse lucruri în aceeaşi oală". M-am înfiorat. „Ai nevoie de ceva mai bun. Am să telefonez la o pensiune bună ca să-ţi iau un loc. Pînă săptămîna viitoare însă, cînd poţi merge la pensiune insist să iei masa cu mine, în oraş, sau gătită de mine". Îmi pregăteam argumentele crezînd că va protesta, va spune că poate să-şi poarte singură de grijă. Spre surprinderea mea a spus c-o voce înceată „Desigur, Matthew, ai dreptate. Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi".

Dacă grija asta mă putea face s-o văd de 2 ori pe zi nu mai era grijă, ci plăcere. I-am mulţumit Selenei peste cîteva zile, cînd ne-am văzut dimineaţa pe plajă. „Ai nevoie de cineva care să-ţi spună cînd să faci unele lucruri" mi-a replicat alergînd pe loc. A pornit mai departe. „Pot să alerg cu tine?" i-am strigat. S-a uitat în spate fără să se oprească. „Dacă îţi face plăcere, şi mie îmi place să am pe cineva lîngă mine, cu care să vorbesc. Dar trebuie să ştii de la început, cu mine o să te împaci mai greu decît cu Mandy". Nu se putea spune că nu joacă *fair*. În dimineţile următoare, dacă alergam prea încet mă lăsa pur şi simplu în urmă. Tot ce gîndea şi credea era foarte clar şi nu avea nici o reţinere cînd nu era de acord cu mine. Cu toate acestea nu erau dueluri verbale, nici mofturi. Era în felul ei la fel de astrăgătoare ca şi fermecătoarea supunere a Amandei. Nu înceta să mă fascineze deosebirea dintre liniştea serioasă a Amandei şi energia torenţială a Selenei. Selene mă informa în continuare despre ceea ce ar mai fi fost de făcut în cabană sau pentru Amanda. În fiecare dimineaţă îmi dădea o notiţă. Deşi aşteptam bucuros orice prilej s-o mai văd pa A. eram nedumerit de abundenţa hîrtiuţelor.

„De ce aşa, în scris?" am întrebat-o pe Selene.

În dimineaţa aceea lucra nişte exerciţii - tortură înfiorătoare care îmi făceau muşchii să protesteze numai privind-o. Nu-şi întrerupea exerciţiile niciodată aşa că vocea ei se auzea cu pauze printre întinderi şi încovoieri. „Obişnuinţa, cred", totdeauna i-am scris bileţele lui Mandy". „Ca astea"?

„Cam la început... trebuia să-i spun... despre mine pe urmă să-i spun... cu cine m-am întîlnit... ce-am învăţat la şcoală... în jumătatea mea de an... aşa ca ceilalţi să nu... afle despre ... noi". „Cînd v-aţi despărţit?"

A făcut o piruetă. Balansîndu-se deasupra platformei începu să folosească marginea drept bară de exerciţii. Mi-a aruncat o privire amoroasă. „Mereu curios, nu-i aşa, Gordy". Înainte să pot protesta, zîmbi:

„Ne-am individualizat cînd aveam şase ani. I-am spus Mandyei la şapte ani după ce am învăţat să scriu şi să citesc. Alte întrebări?"

„Da. Ce să-i spun Amandei dacă mă întreabă cum fac de ştiu mereu cînd se strică ceva, sau are nevoie de ceva. Nu vrei să-i spun de tine, iar eu nu vreau s-o mint".

Selene îşi continuă exerciţiile „N-o să întrebe nimic. Întotdeauna cineva a avut grijă de ea. I se pare normal să ştie cineva ce-i lipseşte". Se îndreptă, roşie de efort. „Am să te anunţ. Săptămîna viitoare e ziua Senatorului. Mandy o să te roage să mergeţi să-i luaţi un cadou". Îmi trînti o sărutare teatrală şi dispăru înăuntru. Evident, Amanda telefonă puţin înainte de amiază, întrebîndu-mă dacă am timp s-o ajut la cumpărături. Cora mă privea dezaprobator dar agenda pentru întîlnirile de afaceri era goală.

„Unde vă găsesc?" întrebă imediat ce am lăsat telefonul. „Pe undeva prin Gateside".

Făcu ochii mari. Înainte să-mi spună părerea ei despre ieşitul în oraş în zi de lucru, am dispărut s-o iau pe Amanda. Chiar A, avea impresia că-mi cere prea mult, dar i-am argumentat că nu. Era o plimbare foarte plăcută, un drum de o oră, foarte frumos, magazinele din Gateside erau mult mai bune, cu mărfuri importante de pe Stargate. Şi cum trenuri mergeau pînă la miezul nopţii, aveam timp să mîncăm şi să mergem la teatru. Asta a convins-o.

La sfîrşitul zilei, tot mai credeam că avusesem o idee excelentă, cu toate că mă dureau picioarele tot mergînd după A. prin tot ce se putea numi magazin în Gateside, ca să găsească un cadou potrivit pentru tatăl ei. Am obţinut o masă la fereastră în cafeneaua Beta Gyg, ca să luăm o cafea şi să ne odihnim un pic privind trecătorii şi pe proprietarii de cafenele.

Amanda stătea rezemată sorbind cîte un pic şi zîmbind mulţumită. „Sper că afacerile dumitale n-or să aibă de suferit dacă-ţi pierzi atîta timp cu mine?" „Eu aş avea de suferit dacă nu mi-aş petrece timpul cu tine". „Eşti drăguţ. A, uite!" Arătă undeva afară către un gup de trecători cu părul într-un curcubeu de culori şi purtînd pelerine aruncate neglijent pe umeri. "Probabil sînt de la Blue Orion Theatre, din capătul străzii. Vrei să vezi spectacolul deseară?" „Mi-ar place". Mă privi printre gene. „Nu-mi aduc aminte să mă fi simţit atît de bine ca acum în compania unui bărbat". Vocea îi era aproape acoperită de un zgomot de glasuri care creşteau venind dinspre uşă. M-am uitat la grupul din stradă care năvălea în cafenea conversînd tare şi animat între ei.

Unul din ei, un bărbat înalt, mlădios, cu părul, pleoapele, unghiile vopsite în dungi funchsia şi lavandă, ieşi din grup şi se îndreptă către noi cu un zîmbet. „Selena, iubito", zise, „ce surpriză încîntătoare". Amanda se dădu cu silă înapoi. Scaunul meu zgîrîie podeaua cînd mă ridicai „Cine eşti dumneata?" Se opri clipind către mine. Văzînd expresia de groază a Amandei se dădu înapoi şi murmură nehotărît „Teddy – adică – Theodore Gerald. Selene şi cu mine am fost parteneri şi colegi de cameră acum 3 ani la Londra."

„Nu`sînt Selene" şopti Amanda.

Ridică din sprîncene „Ah-înţeleg-trebuie să fi cealaltă." Îmi zîmbi din nou, „ştii, cît am fost cu Selene, în lunile acelea, dacă n-aş fi ştiut dinainte, nu mi-aş fi putut da seama că..."

„Matthew, vreau să plec". Amanda îşi căuta pelerina. Am ajutat-o să se ridice şi să se îmbrace. Cu o mînă pe cotul ei am ieşit afară din Beta Cyg, lăsîndu-l pe dansator împietrit, cu gura căscată, uitîndu-se după noi.

Am luat un taxi care ne-a dus la gară. Amanda n-a spus nimic tot timpul, a stat cu mîinile strînse în poală. Am înconjurat-o cu braţul pe după umeri. La atingerea mea s-a crispat un moment apoi şi-a rezemat faţa de umărul meu. La staţie aşteptînd trenul, s-a aşezat şi a început să-şi aranjeze părul.

„Iartă-mă. Pare ciudat să trec într-o stare ca asta dintr-o dată, dar de fiecare dată cînd întîlnesc vreun prieten al Selenei parcă simt nişte păianjeni care se urcă pe mine. Toţi sînt atît de... grotesti". Se cutremură. „Nu-mi dau seama cum poate trăi cu creaturile astea. Cred că se potrivesc cu felul ei de a fi. N-am vrut să fiu atinsă de vreun bărbat dar ea, – ea doreşte să aibă orice bărbat care-i place, aşa era şi mama ei".

M-am mirat. Vocea avea o nuanţă cel puţin vicioasă.

„Tata putea să fie Preşedinte dacă nu era Margot Randall. Era vulgară, egocentrică, şi cu totul imorală. L-a adus pe tata aproape în pragul nebuniei pînă şi-a dat seama că ea nu-i era de nici un folos."

Eram impresionat de vehemenţa ei şi de critica implicită la adresa Selenei. „Nu ştiu dacă şi Selene e aşa", am spus cu glas ce intenţiona să fie neutru „N-o cunoşti de fapt personal."

„Îi cunosc prietenii".

Şi cu asta subiectul era închis pentru ea. A fost calmă tot restul drumului. Mi-a căutat mîna după cîteva minute şi a păstrat-o strîngînd-o din cînd în cînd. Mă simţeam foarte bine.

La cabană mi-a spus „Îmi pare rău că n-am fost o companie prea

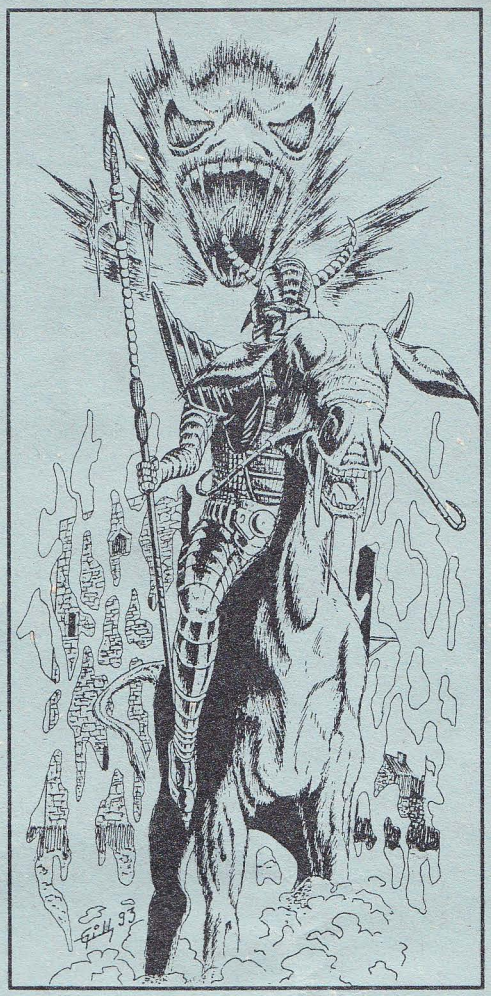

stîngul), bogăţia de păr ondulat, lung, blond (al lui, nu al ei). Şi după aceea, cu coama în vînt, alergînd în plin soare, mîngîiat totuşi de briza răcoroasă, e adevărat fără zîna blondă, oricum, ea avea doar un rol estetic, călcînd cu toată talpa, rezistentă, împingînd cu vîrfurile, viteză, mai încet,mai repede, pe loc, cu spatele, joc de glezne... O desfătare, ce mai? Dar...

De cînd îşi aducea aminte, pentru omul nostru trezirea din somn se desfăşoară după un adevărat ritual, determinat în parte de tabieturile lui, în parte de condiţiile în care trăieşte la un moment dat şi influenţat puternic şi de evoluţia de-a lungul anilor a procentului de metal-plastic din corpul său. De două luni s-a mutat aici şi elementele de culoare locală n-au întîrziat să-şi pună amprenta asupra acestui ritual. Nici această zi nu face excepţie. Pe la cinci dimineaţa, de dincolo de peretele de la capul patului răzbate un urlet animalic, continuat cu o tînguire mioritaită.

Mister B. tresare speriat din somn. „Ce naiba se întîmplă?" Întrebarea se transformă rapid în „ce naiba se întîmplă cu ochiul meu stîng?" cu care nu vede nimic din reclama hotelului de vis-a-vis, proiectată pe tavan, ce i se înfăţişează celui drept. Instinctiv, îşi duce mîna la faţă, dar nu obţine decît o izbitură în obraz cu ceva ce nu seamănă deloc a mînă. Întîi dintr-o parte şi apoi de-a dreptul în stilul, „găină", examinează atent ciotul în care i se termină braţul stîng. Şanţuri şi proeminenţe îl fac să arate mai degrabă a piesă în care se asamblează altă piesă, decît a mînă amputată. Şi oricum, pe secţiune, nu e nici o urmă de carne sau piele. Mai curînd metal... Îl trec sudori reci. De-acum intrat de-a binelea în panică, vrea să se ridice în capul oaselor şi să se dea jos din pat. Dar nu reuşeşte decît să-şi înfingă gambele în cearceaf. Gambele?!?

Sprijinit în mîna dreaptă (slavă Domnului, barem asta e întreagă!) reuşeşte să se ridice puţin şi să-şi privească picioarele. Mai bine n-o făcea. Se termină la vreo zece-cincisprezece centimetri sub genunchi. Şi atunci, brusc, îl invadează realitatea cotidiană, conştiinţa acută a ce este şi cum este. Se lasă la loc pe spate şi respirînd adînc (de cîteva secunde bune uitase s-o mai facă), aştepta să i se zvînte transpiraţia de pe corp. Îşi umezeşte buzele uscate cu limba, atingînd în treacăt şi gingiile complet goale. Mdeh, îl ajută întrucîtva să ştie că prin cameră zac, împrăştiate ici-colo, toate bucăţile lipsă, dar îl toacă mărunt deznădejdea că le-a pierdut pe cele originale. „De ce dracu' oi fi dormind fără proteze? Întrebare prostească. Fiindcă sînt un tradiţionalist convins. Unul din dobitociiăia care sînt de părere că cel puţin în intimitate trebuie să ne bazăm doar pe ce-a mai rămas originar, în noi. În măsura posibilităţilor... Mda. Un tradiţionalist care se respectă se trezeşte dimineaţa panicat şi isteric. Astea, da, sînt nişte stări profund omeneşti. Doamne, sînt mai mult de-o treime din metal", gîndeşte holbîndu-se în gol cu singurul ochi rămas, parcă ar căuta înăuntrul său, să vadă dacă restul de carne ar mai putea să compună ceva care să se cheme că aparţine de specia umană. Încearcă să se consoleze, să-şi dea curaj: „cîtă vreme capul încă... încă ce? Îi risipesc iluziile orbita goală şi chelia, de fapt o placă, acoperită de puf rar, peste care îşi trece mîna validă. Ţîţîie printre gingiile ştirbe, căltinînd îndurerat din cap. Recurge la un ultim argument: „cîtă vreme creierul este încă... "

Ioan LUNGEANU

KRAFTWERK

Anul trecut, Kraftwerk a lansat un album – compilaţie, poate destinat nostalgicilor „The Model". Conţine vechi hituri în varianta original, deci neremixate (cum ar fi „The Model", „ The Robots", „Radioactivity"). Este o replică la „The Mix" o culegere „best of", dar cu variante remixate ale succeselor formaţiei, menită să familiarizeze noul public cu sound-ul Kraftwerk şi să relanseze cu succes formaţia.

Cît de curînd este promisă lansarea unui nou album, intitulat sugestiv „ELECTRONIC". Ar fi prima producţie originală a formaţiei după nu mai puţin de 13 ani, un come-back, să sperăm, cît mai norocos (realizat tot după ... 13 albume).

Discografie

1. Kraftwerk/Phillips – 1970
2. Kraftwerkz/Phillips – 1971
3. Ralf & Florian / Phillips – 1973
4. Autobahn / Phillips – 1974
5. Organisation / RCA – 1974
6. Radioactivity / Capitol – 1975
7. Excellor / Vertigo – 1975
8. Europe Endless – 1976
9. Trans – Europe – Express / Capitol – 1977
10. Techno – Pop / Capitol – 1980
12. Computer – World / Capitol – 1981
13. The Mix / EMI – 1991

Traian BĂDULESCU ✍

DONAŢIE

Recent R.R. Martin a donat manuscrise, cărţi, casete video şi corespondenţă din colecţia personală departamentului SPECIAL COLLECTIONS, MANUSCRIPTS, ARCHIVES al bibliotecii STERLING C. EVANS din cadrul TEXAS A&M UNIVERSITY.

Biblioteca aceasta posedă o impresionantă colecţie de ziare (pulps) fanzine şi cărţi de după 1950 – foarte bine reprezentaţi fiind Michael Moorcock, Philip K. Dick, Anthony Burges, John Sladek şi Robert Heinlein.

Pentru informaţii, trebuie contactat STEVENE E. SMITH, Assistant-Head/Special Colections la adresa: Sterling, C. Evans Library, Texas A & M University, College Station TX 77845-5000, United States. Telefon (409)845-1951.

Dan POPESCU ✍

plăcută".

„Nu-i nimic. Te simţi mai bine?

Mi-a zîmbit palid „Un pic. Eşti un om minunat, Matthew. Dacă n-aş simţi-o pe Selene pîndindu-mă din spate te-aş săruta de noapte bună. Poate altădată am s-o fac. Sună-mă mîine te rog." Am plecat acasă dorind să pot dormi. Mă întrebam ce are să zică Selene despre incident. Selene a rîs. Se învîrtea pe nisip în ritmul unei muzici pe care ea doar o auzea şi zîmbea larg şi îngăduitor. „Biata Vestală Virgină. Ce îngrozitoare posibilitate, templul trupului a fost profanat"! Aşteptam o reacţie mai blîndă. Am replicat „Nu prea-ţi pare rău că s-a întîmplat". S-a oprit în mijlocul unui pas cu piciorul în aer. Şi-a păstrat cîteva clipe poziţia apoi şi-a lăsat piciorul în jos şi şi-a trecut părul după urechi fixîndu-mă cu o privire meditativă de un albastru topaz. Vocea îi era prudentă. „Nu s-a întîmplat nimic, de ce mi-ar părea? Teddy e un om drăguţ şi sensibilitatea arhaică a lui Mandy e problema ei."

Am fixat-o. „Nu-ţi place Amanda, nu-i aşa?" A luat-o ca acuzaţie „Nu m-aş împrieteni cu ea. Cred că e insipidă şi n-are vlagă. L-ar fi putut concedia pe Teddy cu cîteva vorbe politicoase în loc să provoace un incident. Şi totuşi cred că nu e numai repulsie contra ei. Am avut grijă de ea ca toată lumea. Dependenţa asta dulceagă, supusă, nu este decît cea pe care i-a imprimat-o tatăl ei. Pe Senator nu-l pot suferi". Pufni. „Imaginează-ţi un bărbat din ziua de azi cu un gust pronunţat pentru femeile din secolul trecut. Nu-i de mirare că mama l-a lăsat". Începu din nou dansul.

Eram încă supărat, hotărît să nu abandonez lupta. „Ea l-a părăsit PE EL ? După cum am înţeles eu infidelităţile ei l-au cam silit pe el să divorţeze". Chestia asta n-a atins-o. Cu un calm imperturbabil, fără să-şi întrerupă mişcările zise: „Cine avea presa de partea sa? Cred că el." S-a mai rotit o dată şi s-a oprit într-o reverenţă adîncă. S-a ridicat şi a început să-şi scoată treningul. „Mă duc să înot. Mergi cu mine?"

S-a aruncat în lac fără să se uite înapoi. După un moment m-am dezbrăcat şi am urmat-o. În comparaţie cu răceala aerului apa părea că frige. Căldura mi-a alungat ultimul rest de furie. În timp ce înotam, mi-am simţit muşchii relaxîndu-se şi o somnolenţă plăcută mă pătrunse.

Mi se păru că Selena mă strigă prea devreme, "Gordy, e timpul să ieşim." Am luat-o la goană prin aerul rece de-a lungul plajei înhăţînd hainele în trecere. Înăuntru ne-am strîns unul în altul, dorindu-ne un foc aprins şi ne-am uscat în timp ce mocheta inventa curcubee maronii şi de un albastru electric în jurul gleznelor noastre. Între timp am înconjurat-o cu braţele şi am tras-o către mine. Mi-a răspuns la gura înfometată, dar cînd am împins-o către blana cea mare din faţa căminului, m-a îndepărtat cu o mişcare bruscă din şolduri unduindu-şi-le uşor.

„N-am timp. Trebuie să-mi usuc părul înainte s-o trezesc pe Mandy". „Acum n-ai timp pentru altceva decît pentru antrenamente. Dar ai să ai mai tîrziu?"

S-a lins pe buze „Întreabă-mă în ianuarie".

Am plecat înapoi pe plajă întrebîndu-mă dacă e posibil să mă îndrăgostesc în acelaşi timp de 2 femei aşa de diferite. Dacă e aşa, ce noroc că sînt una şi aceeaşi femeie. Am sunat-o pe Amanda. Mă aşteptam s-o găsesc pe ea cea adevărată cu ziua de ieri deja uitată, dar părea în continuare neliniştită.

„Matthew poţi să vii aici?"

M-am uitat cu părere de rău la cuplul care era în anteçameră cu secretara. Ce idee şi pe clienţii ăştia să pice tocmai acum. "Am pe cineva aici. Mai poţi aştepta?" A ezitat un timp. „Cred că da, dar... cînd poţi?"

Clienţii mi-au ocupat restul dimineţii şi o bună parte de după amiază căutînd clădiri prin tot oraşul. Vînzarea unei proprietăţi de care erau interesaţi aducea un comision bun pe care nu-mi puteam permite să-l pierd părînd nerăbdător, sau cu gîndul în altă parte. Am zîmbit, deşi înăuntru mă simţeam ca Selena cînd se străduia să tropăie uşurel lîngă mine. I-am şi condus la staţie dar nici nu plecaseră bine că şi zburasem spre maşină şi conduceam spre cabana Amandei.

„Ce s-a întîmplat?" Am întrebat intrînd. Amanda stătea jos înfăşurată în şal cu faţa spre căminul gol. Covorul se făcuse gri palid . „Încearcă să mă chinuie, Matthew". Mi-am adus un scaun şi m-am aşezat lîngă ea. „Ce vrei să spui?" Şi-a strîns mai tare şalul pe umeri. „Cînd m-am trezit dimineaţa, scaunul pe care stai acum era albastru strălucitor. Pentru tine se face maro, sau galben. Înseamnă că Selene a stat pe el". Simţeam scaunul schimbîndu-şi culoarea sub mine, dar am continuat netulburat. „Şi asta înseamnă că vrea să-ţi ia locul?" Îşi frămînta degetele în poală. „Mai demult a fost uneori nevoie să iasă înainte de vreme, erau lucruri pe care eu nu le puteam face, şi trebuia să-mi scrie un mesaj; acum însă n-a fost nici unul. Am găsit prosoape care aseară erau uscate şi dimineaţa erau umede. Dacă nu respectă înţelegerea curînd o să-mi fure nu doar minute, ci ore, apoi chiar zile întregi, o să-mi ia tot timpul şi n-am să mai am timp cînd să mai fiu eu însămi. Nu ştiu ce să fac, Matthew. Cum pot să lupt contra ei?" „Cunosc o psihiatră care îşi petrece Week-end-urile la noi. Poate te poate ajuta".

„Nu!" Amanda sări din fotoliu încheiturile mîinilor albindu-se datorită forţei cu care strîngea patul. „Ar reuşi doar să mă reintegreze". M-am ridicat şi i-am cuprins faţa în palme. „Şi asta ar fi chiar aşa de îngrozitor? Ai putea avea atunci timpul în întregime".

„Şi să devin o parte din... ceea ce este Selene". S-a smuls şi a scuturat din cap. „Asta nu se poate. N-aş putea suporta. N-am altă alternativă, trebuie să continui aşa cum sînt. Matthew promite-mi că dacă o vezi pe Selene o să-mi spui. Trebuie să ştiu cînd îmi fură timpul". Am respirat adînc şi am minţit fără să clipesc „Promit".

(continuare în numărul viitor)

NOILE FRONTIERE ALE POSIBILULUI

Jacques-BERGIER

(urmare din nr. 54)

11. Nu se poate încă reproduce fulgerul globular. Ne aflăm în fața unei imposibilități prin exces de dificultate. Fulgerul globular este un fenomen natural căruia știința oficială i-a negat mult timp existența. Mai mult, am găsit, nu demult, o publicație științifică ce explica cum fulgerul globular nu există și cum fenomenul e datorat cucuvelelor, care mor și putrezesc în cuiburile lor și, în felul acesta, se acoperă cu o substanță fosforescentă, vizibilă în timpul nopții. Lucrarea în chestiune uita totuși să explice, de pildă, cum fac cucuvelele putrede să pătrundă în interiorul unui avion supersonic în zbor sau să explodeze. Asta mă face să concluzionez, o dată în plus, că rolul științei nu este acela de a explica în mod rațional totul, ci acela de a da de mîncare „oamenilor de știință"...

Orice am face, există o asemenea acumulare de fapte și informații, încît chiar savanții cu mare autoritate, dar cu mintea deschisă, ca C. Maxwell-Cade, s-au decis, pînă la urmă, să se ocupe în mod sistematic de fulgerul globular. Existența fenomenului este, la ora actuală, indiscutabilă, dar încă nu se înțelege care este natura sa. Unele ipoteze le consideră drept varietăți naturale ale unor plasmoizi – obiecte, poate chiar ființe de natură plasmatică. Altele presupun că fulgerele globulare își iau energia din oscilațiile de înaltă frecvență care se produc după trecerea unui fulger obișnuit. Fulgerele globulare pot atinge 50 cm diametru și conțin suficientă energie ca să poată volatiliza instantaneu o găleată plină cu apă – fapt efectiv observat. Nu s-a reușit niciodată capturarea unui fulger globular și cîntărirea sa, de aceea, toate estimările cu privire la energia pe care ar conține-o sînt pur teoretice. Se ajunge, în general, la cifre de aproximativ zece ori mai mari decît energia celor mai bune explozibile chimice. Dacă s-ar putea reproduce și dirija fulgerul globular, s-ar obține arma absolută contra rachetelor. Un astfel de pachet de energie deplasîndu-se cu o viteză apropiată de aceea a luminii, ar intercepta orice rachetă, explodînd și doborînd-o. (N.A.T.O. presupune că sovieticii ar poseda deja o astfel de armă, presupuneri care par să fie confirmate și de unele declarații oficiale. Dar nu există nici o probă elocventă.)

Pe de altă parte, unii savanți, supărați pe acest antipatic fenomen, care i-a cam pus în încurcătură, afirmă că nu vom reuși niciodată să-l reproducem. Cred că ar fi mai corect să spunem că nu putem **încă** să-l reproducem. În Franța, Mathias a realizat, se pare, fulgere globulare de mărimea unui degetar, dar nu și-a continuat cercetările.

Mai recent, unii cercetătorii au propus fulgerul globular drept explicație a fenomenului OZN. Nu cred că astfel de alăturări sînt o cale viabilă de cercetare. Farfuriile zburătoare sînt, cel mai adesea, inventate de martori de ocazie, care au nevoie de un ban, și care efectiv încasează pînă la 600.000 de franci pentru asemenea relatări.

Reproducerea fulgerului globular nu este importantă numai ca armă antirachetă, ci mai ales pentru că e vorba de o plasmă cu temperatură relativ scăzută, care ar ușura mult cercetările asupra energiei nucleare (sau asupra generatoarelor de tip magneto-hidro-dinamic – n.r.). Actualmente, metoda folosită este aceea a descărcării unor puternici condensatori, descărcări urmate de oscilații naturale în care se formează fulgerele globulare. Cercetările despre care sînt publicate rapoarte nu par să progreseze prea rapid. Despre cele acoperite de întunericul secretului militar, nu se știe, prin definiție, prea mult. A fost frontiera posibilului depășită în acest domeniu? Va fi mîine? Vom avea poate nevoie de secole? Personal, nu cred că în acest caz particular frontiera va fi permanentă.

12. Nu se poate încă fotografia (filma) trecutul. Aici, înainte de a vorbi despre frontieră, ar trebui să definim trecutul. Evident, un moment situat în timp la o milionime de secundă înainte de clipa de față, aparține deja trecutului. Dar nu e definiția noastră despre trecut. Cînd cumpărăm o revistă, nu ne așteptăm la știri privind ceea ce s-a întîmplat luna trecută. De aceea, vom fixa în mod arbitrar trecutul care ne interesează și îl vom face să înceapă, de pildă, cu zece ani în urmă, în raport cu prezentul. Pe de altă parte, orice eveniment (orice acțiune) lasă urme și de aceea nu e absurd să încercăm să reconstituim trecutul din tocmai aceste urme. Lucrul acesta se poate deja face în cazuri particulare: Se poate fotografia, grație radiațiilor infraroșii, urma lăsată de un automobil, la un sfert de oră după trecerea sa. Dar trebuie să facem acest lucru ziua: prezența automobilului împiedică razele solare să atingă, în locul respectiv, solul și diferența de căldură care se produce în felul acesta poate fi fotografiată, utilizînd ecrane speciale, sensibile; ele sînt imediat refotografiate, cu lumină normală. Într-o oarecare măsură obținem o fotografie a trecutului, dar nu se poate merge îndărăt mai departe de un sfert de oră. În laboratoarele Marinei SUA, Kahlmann și Rehnert au reușit totuși să recupereze imagini vechi de 24 de ore, formate pe un ecran special. Acest experiment a redat nașterea vechii speranțe de a recupera imaginile formate în oglinzi și de a fotografia (filma) trecutul îndepărtat. O primă dificultate, nu prea gravă, ar fi faptul că imaginile intrate primele vor ieși ultimele; va trebui deci să filmăm intervalul de timp care ne interesează și apoi să rulăm filmul în sens invers. O a doua dificultate, mult mai gravă, constă în faptul că o oglindă atîrnată pe perete nu are nici un sistem optic de corecție și că, deci, imaginile nu sînt prea clare (dar imaginile obținute pot fi prelucrate pe computer, asemeni imaginilor primite de la sondele spațiale. – n.r.). În schimb, principiul este relativ simplu: în timpul reflexiei pe oglindă, particulele de lumină care o lovesc deplasează electronii din volumul ei, rămînînd astfel prizonieri. Forțîndu-i să se întoarcă în poziția de echilibru, obținem un curent electric, care poate fi descifrat, amplificat și introdus de pildă, într-un receptor TV, pe al cărui ecran ar apare imaginile. Rămîne de stabilit la ce intensitate a zgomotului de fond imaginile devin definitiv indescifrabile prin definiție. Cea mai mare parte dintre specialiști mi-au sus că zece ani e un interval de timp absolut de neatins și că dacă se va ajunge la opt zile, ar fi un succes considerabil.

În alte cazuri se obțin nu fotografii ale trecutului, ci date care ne permit să reconsituim cu precizie o mărime fizică din trecut. S-a putut astfel măsura temperatura Oceanului Atlantic de acum 20 de milioane de ani sau viteza vînturilor care suflau acum 15 milioane de ani, în deșerturile de atunci. S-au descoperit chiar bucăți de mică ce conservau urmele razelor cosmice care le-au lovit acum un miliard de ani. Dar, în astfel de cazuri, nu putem vorbi despre fotografii propriu-zise ale trecutului.

Personal, cred, mai mult din optimism, decît grație unei documentații exacte, că e vorba de o frontieră mobilă și că se va realiza fotografierea sau filmarea trecutului.

Ideea nu e nouă. Renan vorbea deja despre ea în „Viitorul științei", adăugînd că aceasta este metoda prin care s-ar putea ajunge la reînvierea „celor Drepți".

Și a celor Nedrepți, presupun.

13. Nu se vor găsi niciodată elemente chimice noi între hidrogen și uraniu. Dacă se precizează de la bun început „între hidrogen și uraniu", ne aflăm în fața unei solide imposibilități prin definiție. Un element chimic e definit de două numere: numărul său atomic și greutatea sa atomică. În interiorul căsuței aceluiași element, cu același număr atomic, dar cu o greutate atomică diferită se găsesc izotopii săi. De la hidrogen, la uraniu, numerele atomice cresc și toate numerele (= toate elementele chimice aflate, în tabelul lui Mendeleev, între cele două) au fost deja explorate; mai mult încă, toți izotopii lor sînt deja cunoscuți. Numerele atomice (elementele chimice) foarte rare pe Terra au fost sintetizate artificial. Nu văd, deci, cum (doar dacă materia ar avea și alte aspecte, în afara numărului atomic și a greutății atomice, așa cum susțin unii alchimiști contemporani) s-ar putea găsi noi elemente între hidrogen și uraniu. Dar se vor găsi cu siguranță „mai jos" de hidrogen și dincolo de uraniu. Numărul atomic al hidrogenului este: 1. O substanță cu număr atomic **zero**, neutroniul, a fost deja efectiv realizată. În domeniul antimateriei, elementele: -1; -2; -3 au fost și ele realizate încă de pe acum în marile acceleratoare de particule din lume și nu văd nici un motiv care ne-ar putea împiedica să ajungem la elementul numărul -92 și chiar dincolo de el. În cealaltă parte, deasupra uraniului, sîntem actualmente la numărul 108 (uraniul este numărul 92) și se crede că se va ajunge la elemente chimice cu număr atomic în jur de 150. Se mai presupune că în jurul elementului 114, ar exista o nouă **zonă de stabilitate**, în jurul căreia elementele ar fi iarăși stabile, în timp ce în jurul numărului 100 perioada lor de înjumătățire este foarte scurtă. E posibil chiar să se descopere elemente chimice construite ca stelele duble, cu doi nuclei și un nor de electroni în jur. Dar asemenea elemente se găsesc în prelungirea tabelei periodice, înspre antimaterie și dincolo de uraniu.

Între hidrogen și uraniu nu se vor mai găsi sigur alte elemente chimice. E o imposibilitate prin definiție.

(va urma)

Traducere de
Mihai IONESCU

VIDEOMANIA

Demolation Man
(Demolatorul)
Regia. Marco Brambilla
Scenariul. Daniel Waters după un story de Peter Lenkov
şi Robert Renedu.
Producţie 1993.

Acţiunea se petrece în Los Angeles-ul anilor '96, într-o secţiune a unei societăţi dominate de violenţă, în care legea celui mai tare pavează străzile, un areal în care nici poliţiştii nu umblă cu mănuşi.

Rolul poliţistului – sergent, John. Nu ştiu cum, este interpretat de Sylvester Stallone, ăl mai al dracului dintre toţi poliţiştii L.A.-ului. De astă dată nu mai joacă cu o scobitoare între dinţi ca să ne arate cît de degajat face ravagii în stînga şi în dreapta, dar nu se poate dezbăra de boneta care l-a consacrat în rolul maniacului din „RAMBO". El este într-o permanentă luptă cu capul meduzei care-şi tîrăşte carnea otrăvită pe străzile megalopolisului, borfaş-criminalul Simon Pheonix. Fiţi atenţi la nume pentru că Pheonix nu este un nume ales întîmplător, aşa cum este de pildă Simon. Eu i-aş fi spus Attila Pheonix, sau Terente Pheonix, mă rog, un nume care să-ţi furnice carnea, pentru că omul este încă mai demolator – nu-mi vine mie în cap un superlativ – decît consacratul John.

Cei doi demolatori sînt condamnaţi la închisoare, unul pentru că era un nenorocit de borfaş şi acolo îi era locul, iar celălalt pentru omor prin imprudenţă. Şi pentru că ne aflăm în 1996, captivitatea lor este mai originală decît cea cu care ne-am obişnuit şi anume, sînt congelaţi.

În 2032, un doctor care inventase o lume în care îţi venea să plîngi, pentru că era prea perfectă, reactivează criminalul Pheonix, cu gîndul să-i dea o nouă identitate şi să-i servească la oprimarea „dezertorilor" din canalele oraşului care, din cînd în cînd, mai scot capul să fure mîncare, ca să nu mai zic că puteau fi contagioşi prin felul naturist de a face unele lucruri.

Lumea din 2032 o percepi prin prea multe explicaţii, ea nu defilează prin faţa ta ca să-i simţi mirosul şi din acest motiv îţi vine să-l laşi repetent pe scenarist. Este o lume supratehnicizată în care avorturile sînt interzise, iar naşterea este controlată, o lume în care încălcarea legii n-o face nimeni decît dacă se exprimă prea eufemistic, ce să mai..., o lume în care poţi muri de plictiseală. Noroc că a fost reactivat Pheonix, care contrar planurilor secrete ale doctorului – creator, începe să-şi răsufle duhoarea secolului nostru în jurul lui. Primul contact cu lumea aia a însemnat trei morţi şi un ochi scos directorului închisorii.

Este momentul cînd trebuie să apară Sylvester Stallone, din cilindrul de gheaţă, singurul în stare să răspundă violenţei prin ceva şi mai atroce – dacă este posibil.

Este, deasemenea, momentul cînd apare şi o zînă locotenent, interpretată de Sandra Bullock, pe care am mai văzut-o zilele astea într-o reclamă pentru chiloţi „Friendship", ziceam că a apărut locotenenta, o femeie parcă destinată gladiatorului Stallone, o femeie care nu ştie să facă dragoste aşa cum ştim noi, ci numai cu o cască pe cap, o femeie pentru care tehnica nu are secrete, o „rasată" pe care sălbaticul John reuşeşte, la sfîrşit, să o sărute cu o fentă împrumutată de la „Tango".

Ei fac producătorii să se scarpine în buzunare, demolînd cam tot ce le iese în cale, clădiri, maşini, autostrăzi, poduri, le ţine companie şi împuţitul de Simon, ba încă şi oamenii canalizărilor. Tot ei mai fac un lucru: strîmbă canoanele lumii aceleia.

Bineînţeles că finalul are happy end – ce credeaţi?

Sătul de liniaritatea unor roluri mai anoste, în ultima vreme, Sylvester Stallone, cu muşchii ai crede umflaţi cu pompa, reia alura durului nonconformist fără să reuşească să facă prea mare lucru. Poate nu-mi place mie mutra lui, însă am văzut filmul într-o după amiază friguroasă cînd nu aveam ce face.

Petrică SÎRBU

INTERN CELEX

● Festivalul *Quasar* va avea loc în perioada 11-13 martie ac. Amănunte despre concursul de proză şi grafică precum şi programul manifestării în numărul viitor.

● În săptămîna 10-17 ianuarie ac, ne-a vizitat ţara Leonid I. Kouritz, secretarul Societăţii Europeane de sf, în scopul verificării stadiului de pregătire a euROcon-ului.

● Marţi 18.01.1993, la Bucureşti, a avut loc o nouă şedinţă în vederea pregătirii *euROcon*-ului. N-am fost invitaţi, nu vă putem da amănunte. Din surse (ne)avizate vă putem dezvălui că nu prea sînt bani; în rest numai bine: se fac pregătiri intense, se definitivează programe, se primesc taxe de înscriere etc.

● Din Tîrgu Jiu , Ungureanu Liviu ne informează că există un cenaclu sf - Krypton. Se întîlnesc în fiecare sîmbătă la Casa de Cultură a Sindicatelor şi asta de aproape doi ani. Adrese de contact, str. Ştefan cel Mare nr4, cod 14oo, Tîrgu Jiu, jud Gorj. Baftă băieţi şi să ne vedem la Quasar!

● Un nou concurent pentru *Brain* : Clubul *Enigma 2001*. Pentru contact - Ghenciu Ciprian, str. Uranus nr 17, etaj3, ap13, Braşov, cod 22oo.

● O veste mai puţin bună, după părerea mea: Cenaclul Papillan *s-a divizat*. Noul cenaclu - Pentagrama este condus de Victor Stoica . Şi vestea cea bună : îşi propune să editeze un magazin lunar, cu proză fantasy, 150 pagini, 30.000 de exemplare, color, preţul sub 700 lei. Ne închinăm cu plecăciune în faţa Caritasului şi *Bonne Chance!*

● *Themis Art* din Iaşi publică o pagină de sf sub coordonarea lui George Ceauşu.

● În fiecare sîmbătă, Curierul Naţional publică o pagină de sf sub coordonarea lui ALEXANDRU MIRONOV. Colaboratori permanenţi - Marian Deaconu şi Aurel Cărăşel .

● În mai mică sau mai mare măsură se publică sf şi în *Magazin, Start 2001* şi *Strict Secret*.

Adrian BĂNUŢĂ

NEWS din LOCUS / decembrie 1993

SATANICE

În decembrie 1993, WILLIAM NYGAARD, preşedinte al casei editoriale ASCHENBOURG din Norvegia, a fost împuşcat pe la spate, în apropiere de locuinţa personală din Oslo. Starea sa este gravă dar stabilă. ASCHENBOURG a fost prima editură care a publicat în tiraj de masă, vestita carte a lui SALMAN RUSHDIE, „Versetele Satanice".

HITOSHI IGARASHI, traducătorul în japoneză a acestei cărţi a fost omorît în 1991 iar traducătorul italian ETTORE CAPRIOLO a fost şi el victima unui atac armat, tot în 1991, dar a scăpat cu viaţă.

Revista lunară iraniană KAYHAN CARICATURE a organizat concursul THE SATANIC CONSPIRACY INTERNATIONAL CONTEST – cele mai bune caricaturi ale „nelegiuitului Salman Rushdie autorul balsfemiei" intitulate „Versetele Satanice". Premiile vor consta într-un total de 160 de bani de aur, donaţi de diferite organizaţii, inclusiv edituri şi ziare de mare tiraj.

UNIVERSITATE

Universitatea din Liverpool, acum gazdă a „Science Fiction Foundation", a anunţat organizarea unei noi discipline în cadrul Departamentului de Limbă şi Literatură pe parcursul unui întreg an academic, cu începere din octombrie 1994.

Pentru primele două trimestre sînt prevăzute seminarii la următoarele discipline: *1) Utopii şi distopii, 2) Roboţi, minte şi inteligenţă, 3) SF-ul şi războiul rece, 4) Definiţiile genului 5) Călătorii în timp şi istorii alternative, 6) SF-ul şi sexul ,7) Zone străine: SF-ul şi genul horror, 8) Autor special: P.K. Dick.*

Pentru materialele de curs se vor avea în vedere în primul rînd scrieri de limbă engleză ale secolului XX dar vor fi incluşi şi scriitori de pe Continent (Europa, adică – n. t.) cum ar fi Stanislaw Lem sau Evgheni Zamiatin.

Isntructorii vor proveni de la Departamentele de Limbă Engleză, Filosofie şi Fizică.

Pe lîngă seminarii, cursul va include şi vizionări de filme SF, vizite ale unor autori şi critici profesionişti, editarea unor jurnale şi a unor culegeri de studii. Disertaţia finală va avea doar 15.000 de cuvinte şi va asigura o diplomă.

Cererile de înscriere trebuiesc adresate către Director of Graduate Studies, Dept. of English Language and Literature, University of Liverpool, PO BOX 147, Liverpool L69 3 BX, United Kingdom (England).

Studenţii vor avea acces – numai pentru studiu, materialele neputîndu-se împrumuta acasă – la arhivele „Science Fiction Foundation" şi „Olaf Stapledon". Prima ediţie dintre ele tocmai a primit o donaţie de peste 25.000 de obiecte (Cărţi, reviste, fanzine de SF, F şi H) din partea lui RAMSEY CAMPBELL. Printre ele se numără şi materiale provenind din Europa de est, în special din Rusia. Administratorul, ANDY SAWYER, tocmai lucrează la catalogarea lor şi la crearea unei baze de date ce va fi pusă la dispoziţia tuturor celor interesaţi. Andy Sawyer poate fi contactat la adresa Science Fiction Foundation Collection, Special Collection Dept., SYDNEY JONES LIBRARY PO Box 123, Liverpool L69 3DA, United Kingdom.

Dan POPESCU